

**Αντικαπιταλιστική Αριστερή Συνεργασία για την
Ανατροπή - ΑΝΤΑΡΣΥΑ**

**Κείμενο Θέσεων του Συντονιστικού της ΑΝΤΑΡΣΥΑ
για την 1η Πανελλαδική Συνδιάσκεψη**

Αθήνα, Ιούλιος 2011

A. ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Η οργή κατεβαίνει στους δρόμους και τις πλατείες της εξέγερσης!

1. Το τελευταίο διάστημα ζήσαμε μια εντυπωσιακή κλιμάκωση της εργατικής και λαϊκής πάλης. Ουσιαστικά, τέθηκε σε εξέλιξη ένας **πραγματικός λαϊκός ξεσηκωμός**, μια **δυνάμει λαϊκή κι εργατική εξέγερση**, που βάζει γενικότερα την απαίτηση να ανατραπεί το αποκρουστικό Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα, να ακυρωθούν όλα τα προηγούμενα αντιλαϊκά μέτρα, να φύγουν τα μνημόνια, η κυβέρνηση και η Τρόικα. Ήταν ένας ξεσηκωμός που ολοένα και περισσότερο αναζητούσε την ανατροπή της αντιδραστικής επίθεσης του κεφαλαίου και αμφισβητούσε συνολικά το αστικό πολιτικό σύστημα. Σε αυτό τον ξεσηκωμό συμμετείχαν πρώτα και κύρια οι δυνάμεις της εργασίας, οι άνεργοι, οι νέοι αλλά και οι αυτοαπασχολούμενοι και οι συνταξιούχοι, ήταν δηλαδή ένας ξεσηκωμός των λαϊκών τάξεων και στρωμάτων, με πρωταγωνιστικό ρόλο των εργαζομένων.

Οι τεράστιες και συγκλονιστικές συγκεντρώσεις στις πλατείες, οι μεγάλες απεργίες, η εντυπωσιακή αντίσταση του λαού και των εργαζομένων στο όργιο καταστολής στις 15/06 και στις 28-29/06, οι εντυπωσιακές και δημοκρατικές λαϊκές συνελεύσεις, η έκρηξη της οργής και της αγανάκτησης άλλαξαν τα δεδομένα, συναντήθηκαν και αλληλοτροφοδοτήθηκαν με τους εργατικούς και λαϊκούς αγώνες και πίεσαν ασφυκτικά το αστικό πολιτικό σύστημα. Αποτύπωσαν και αποτυπώνουν πλευρές μιας νέας πολιτικοποίησης και ριζοσπαστικοποίησης και ανοίγουν δρόμους για συνολικότερες ανατροπές.

Αποτέλεσμα της κλίμακας, της έντασης και της διάρκειας του ξεσηκωμού ήταν ότι **η κυβέρνηση και το αστικό πολιτικό σύστημα βρέθηκαν οριακά σε συνθήκη ανοιχτής πολιτικής κρίσης**. Η παραίτηση Παπανδρέου για μερικές ώρες στις 15/06, οι απόπειρες για κυβέρνηση «εθνικής συνεννόησης» με τη ΝΔ, ο ανασχηματισμός και η απελπισμένη προσπάθεια να νεκραναστήσουν, με την συμμετοχή του Βενιζέλου και του «όλου ΠΑΣΟΚ», την κυβέρνηση που ο κόσμος κλόνησε με τους αγώνες του, όλα αυτά αποτέλεσαν ενδείξεις **πολιτικού πανικού απέναντι σε ένα κίνημα που γιγαντωνόταν**, απέναντι σε ένα ρήγμα στις σχέσεις εκπροσώπησης που βάθαινε και βαθαίνει, απέναντι στο ορατό ενδεχόμενο να σαρωθούν από τη εργατική λαϊκή εξέγερση

Η κυβέρνηση, οι δυνάμεις του εγχώριου κεφαλαίου που τη στηρίζουν, οι ξένοι δανειστές, η ΕΕ και το ΔΝΤ, πέρασαν το «Μεσοπρόθεσμο» επιλέγοντας μια νέα ολοκληρωτική επίθεση, χρησιμοποιώντας την «τρομοκρατία του χρέους», ενώ, την ίδια στιγμή, η γενικότερη κρίση της Ευρωζώνης, αλλά και στις ΗΠΑ και στα άλλα καπιταλιστικά κέντρα, οξύνεται και βαθαίνει. Όπως αποδεικνύεται, το ψευτοδίλημμα «Μνημόνια ή χρεοκοπία» οδηγεί σε χρεοκοπία με Μνημόνια. Ήδη, μια «επιλεκτική χρεοκοπία» της χώρας με ανυπολόγιστες συνέπειες για τα λαϊκά στρώματα, τέθηκε προς συζήτηση. Η πορεία αυτή, όχι μόνο δεν μπορεί να λύσει το γόρδιο δεσμό της κρίσης χρέους, αλλά θα οδηγήσει σε νέες περιπλοκές, που θα τροφοδοτούν την εργατική λαϊκή αγανάκτηση και παρέμβαση, νέους ξεσηκωμούς, πρωτόγνωρες κοινωνικές και πολιτικές συγκρούσεις.

Ο λαϊκός αυτός ξεσηκωμός που ζήσαμε εντάσσεται σε μια **ιστορική περίοδο που θα χαρακτηρίζεται από πολλαπλές κοινωνικές εκρήξεις, απρόβλεπτες λαϊκές εξεγέρσεις, ακόμη και επαναστατικά γεγονότα**. Γεγονότα και κοινωνικές εκρήξεις που έχουν ήδη αρχίσει, με την Αραβική Άνοιξη, το Ουϊσκόνσιν στις ΗΠΑ και την πλατεία του Ήλιου στην Ισπανία, με τις απεργίες και μαζικές αντιδράσεις στην Πορτογαλία, την Ιρλανδία, τη Γαλλία και την Ισλανδία. **Πρόκειται για μια νέα ιστορική περίοδο, που τροφοδοτείται από την προοπτική μαζικής λαϊκής εξαθλίωσης και από μια χωρίς προηγούμενο και τέλος καπιταλιστική οικονομική κρίση χωρίς προοπτική μόνιμης εξόδου, και που μπορεί να οδηγήσει σε μια πρωτότυπη επαναστατική εποχή.**

2. Το αστικό πολιτικό κατεστημένο, η κυβέρνηση, η ΝΔ και τα άλλα καθεστωτικά κόμματα, τα μέσα ενημέρωσης και άλλοι φορείς (π.χ., εκκλησία) **προσπάθησαν αρχικά να αντιμετωπίσουν το «κίνημα των αγανακτισμένων» με μια προσπάθεια ενσωμάτωσης**, παραβλέποντας το βαθιά πολιτικό χαρακτήρα του αιτήματος «να φύγουν όλοι». Ορισμένοι θέλησαν να το αξιοποιήσουν για αντιδραστικά σχέδια metamorphωσης του πολιτικού συστήματος, με μια «κυβέρνηση εθνικής ενότητας» ή με μια πραξικοπηματική «κυβέρνηση τεχνοκρατών». Τελικά, παρά τις εκκλήσεις για «ειρηνικές διαμαρτυρίες», **δεν δίστασαν να επιστρατεύουν την πιο ωμή, σχεδιασμένη, μαζική βία ενάντια στον λαϊκό ξεσηκωμό**, πέρα από τα σενάρια για «στρατιωτικό πραξικόπημα» και τις τρομοκρατικές «ασκήσεις αντιμετώπισης πλήθους» του Ελληνικού Στρατού με τους Αμερικανούς. Η τρομοκρατία όμως δεν πέρασε με την ηρωική αντίσταση του λαού και της νεολαίας ενάντια στις ορδές των ΜΑΤ

Το κίνημα αυτό αμφισβήτησε την επίσημη πολιτική, τα αστικά και αστικοποιημένα κόμματα, την κοινοβουλευτική λογική, την ενσωμάτωση του γραφειοκρατικοποιημένου υποταγμένου

συνδικαλισμού αλλά δεν ήταν απολίτικο! Για αυτό και τα παπαγαλάκια των ΜΜΕ, οι κάθε λογής Πρετεντέρηδες που προσπαθούσαν να εμφανίσουν το Σύνταγμα σε αντιπαράθεση με την αριστερά, τα συνδικάτα και τις απεργίες αποστομώθηκαν. Στις 15/6 ο κόσμος της πλατείας ενώθηκε με το συλλαλητήριο της Πανεργατικής που ερχόταν από το Μουσείο, οι διαδηλωτές (που τάχα ήταν «απολίτικοι») τα οργανωμένα μπλοκ με τα πανό τους βοήθησαν να ξαναπάρουμε την πλατεία Συντάγματος βαδίζοντας κόντρα στα δακρυγόνα.

3. Ο ξεσηκωμός αυτός πρέπει να συνεχιστεί και να κλιμακωθεί. Να στρέψει την οργή και την αγανάκτηση ενάντια στους πραγματικούς υπεύθυνους αυτής της πολιτικής: το κεφάλαιο, τους τραπεζίτες, τις κυβερνήσεις και τα αστικά κόμματα, την ΕΕ και το ΔΝΤ.

Η οργή πρέπει να πάρει σχήμα και περιεχόμενο διεκδικώντας άμεσα: Την ανατροπή των Μνημονίων και όλων των μέτρων τους. Να φύγουν όλοι, η κυβέρνηση, η τρόικα, η ΕΕ και το ΔΝΤ, η ΝΔ και το ΛΑΟΣ! Την άμεση παύση πληρωμής και την διαγραφή του χρέους. Την έξοδο από το ευρώ την αντικαπιταλιστική ρήξη με την ΕΕ. Την εθνικοποίηση - κρατικοποίηση των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων με εργατικό -κοινωνικό έλεγχο. Τη ριζική αναδιανομή του πλούτου σε βάρος του κεφαλαίου.

Οι διαδηλώσεις στις πλατείες μπορούν να συναντηθούν σε ανώτερο επίπεδο, όπως έδειξε πρωτόλεια η εμπειρία, με τις εργατικές απεργίες και τα αγωνιζόμενα συνδικάτα, με τα κινήματα ανυπακοής «Δεν Πληρώνω», με τα κινήματα στις γειτονιές, με το μαχόμενο φοιτητικό κίνημα, με τις πρωτοβουλίες ανέργων. Η αγανάκτηση γίνεται πάντα πιο ισχυρή και αποτελεσματική όταν ενώνεται, συσπειρώνεται και οδηγεί σε αγώνες διάρκειας, όταν συγκρούεται με την τρομοκρατία της εργοδοσίας και των δυνάμεων καταστολής. **Περισσότερο παρά ποτέ μέσα σε αυτή την ιστορική περίοδο που βαδίζουμε είναι η ώρα της απεργιακής κλιμάκωσης, τώρα είναι η ώρα για απεργίες διάρκειας, για ένα πραγματικό απεργιακό μπλακ άουτ.**

Η «δημοκρατία του αγώνα» μπορεί να πηγαίνει από τις «πλατείες» στους εργατικούς χώρους και στις γειτονιές, στις φοιτητικές και σπουδαστικές συνελεύσεις. Οικοδομώντας ένα **μαζικό, πλατύ εργατικό και λαϊκό κίνημα ανατροπής**, όπου θα συναντηθούν όλες οι «άμεσες δημοκρατίες» των χώρων εργασίας, σπουδών και γειτονιών. **Οι συνελεύσεις στους χώρους δουλειάς και στις γειτονιές πρέπει να γίνουν η βασική μορφή της εργατικής και λαϊκής αυτοοργάνωσης και χώρος συλλογικής επεξεργασίας της πολιτικής απάντησης του κινήματος.**

Η Αριστερά, σε τέτοιες συνθήκες, δεν μπορεί, ούτε πρέπει να εγκλωβίζει αυτό το λαϊκό ξεσηκωμό σε θεσμικές αυταπάτες εκλογικών λύσεων, «δημοψηφισμάτων» και «προοδευτικών αριστερών κυβερνήσεων», κολακεύοντας και χρησιμοποιώντας το αυθόρμητο των μαζών ως καύσιμη ύλη για «λύσεις» εντός του συστήματος, όπως κάνει η ηγεσία του ΣΥΝ και του ΣΥΡΙΖΑ. **Η Αριστερά δεν μπορεί, ούτε πρέπει να σνομπάρει ή, πολύ περισσότερο, να στέκεται εχθρικά απέναντι σε τέτοιες αυθεντικές λαϊκές εκρήξεις,** με πρόσχημα την αναγκαία στρατηγική προοπτική τους, αφήνοντας πρακτικά τον εργατικό – λαϊκό ξεσηκωμό χωρίς πολιτικές αιχμές και προσανατολισμό, στο έλεος της αστικής παρέμβασης, όπως κάνει η ηγεσία του ΚΚΕ. **Τέλος, η «πραγματική δημοκρατία» και νίκη αυτού του κινήματος, δεν βρίσκεται σε μια «άμεση δημοκρατία» των ατόμων χωρίς πολιτικούς στόχους,** όπως προωθούν δυνάμεις του αντιεξουσιαστικού χώρου, αλλά **στη δημοκρατία του μαζικού κινήματος με στόχους αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης.**

Η πρόκληση είναι εάν θα υπάρξει εκείνη ακριβώς η Αριστερά που μέσα στην πρωτόγνωρη αγωνιστική δυναμική που αναπτύσσεται θα μπορέσει να δώσει σχήμα στην οργή, θα συμβάλει στο να είναι νικηφόρος ο εργατικός - λαϊκός ξεσηκωμός, θα μπολιάσει την αγανάκτηση με στοιχεία ενός αντικαπιταλιστικού προσανατολισμού. Σε αυτή την υπόθεση στρατευόμαστε ως ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

4. Οι εκρηκτικές μαζικότητες κινητοποιήσεις ήρθαν σε συνέχεια ενός ολόκληρου κύκλου εργατικών και λαϊκών αγώνων το προηγούμενο διάστημα. Τις 12 μεγάλες πανεργατικές απεργίες. Τις πολυήμερες απεργίες στα ΜΜΕ και τις συγκοινωνίες, τον ξεσηκωμό των εκπαιδευτικών, των γιατρών και των νοσηλευτών, τις απεργίες και τις καταλήψεις στο Υπουργείο Οικονομικών, στο Γενικό Λογιστήριο, στον ΟΣΕ στην Καρόλου, στον Δήμο της Αθήνας, στο Υπουργείο Υγείας, στο Παρακαταθηκών και Δανείων, στα ΕΛΠΕ, στο Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο, στη ΔΕΗ, στον ΟΤΕ, στα Λιμάνια και στις άλλες ΔΕΚΟ -ο κατάλογος είναι ατέλειωτος! Μέσα σε όλες αυτές τις μάχες άρχισαν να διαμορφώνονται προσπάθειες οργάνωσης και συντονισμού των αγώνων από τα κάτω, με χιλιάδες αγωνιστές να μαθαίνουν ή να ξαναθυμούνται τι θα πει μαζική συνέλευση, απεργιακή φρουρά, αλληλεγγύη και συντονισμός ανάμεσα στα κομμάτια που παλεύουν.

Ιδιαίτερα σημαντική σε αυτό το τοπίο ήταν η εμφάνιση και καταγραφή ενός ενωτικού αγωνιστικού ρεύματος ταξικού συνδικαλισμού σε ρήξη και με τον υποταγμένο συνδικαλισμό που ηγεμονεύει σε ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ και με την ηττοπάθεια, το συντηρητισμό και το σεχταρισμό του ΠΑΜΕ. Η εμπειρία του **Συντονισμού Πρωτοβάθμιων Σωματείων** και η απήχηση που είχε ο τρόπος που αναδείχτηκε σε ένα αγωνιστικό σημείο αναφοράς αναμφίβολα, η παρέμβαση πρωτοβουλιών όπως η Επιτροπή Αλληλεγγύης

Συνδικάτων και Συνδικαλιστών, όλα αυτά συνέβαλαν στο ξεδίπλωμα μαχητικών εργατικών αγώνων, στην οικοδόμηση δεσμών αλληλεγγύης ανάμεσα στα αγωνιζόμενα κομμάτια, στην ανάληψη αγωνιστικών πρωτοβουλιών. Δείχνει το δρόμο για ένα εργατικό κίνημα ανεξάρτητο, μαχητικό και ριζοσπαστικό.

Πλευρά αυτών των αγώνων και το πολύμορφο κίνημα ανυπακοής «Δεν Πληρώνω» που συσπειρώνει ευρύτερα κομμάτια, δίνει τη μάχη ενάντια στα πολλαπλά χαράτσια που μας επιβάλλονται και μάλιστα έμπρακτα, και πρέπει να συναντιέται με άλλες αντίστοιχες κινητοποιήσεις, όπως είναι οι λαϊκές κινητοποιήσεις ενάντια στις συγχωνεύσεις και τις καταργήσεις σχολείων και νοσοκομείων.

Μήνυμα ελπίδας έστειλε και ο ηρωικός αγώνας της Κερατέας, όπου μια ολόκληρη πόλη έδωσε για μήνες πραγματική μάχη με τις δυνάμεις καταστολής, αρνούμενη να υποστεί συνθήκη πρωτοφανούς περιβαλλοντικής υποβάθμιση.

Μεγάλη σημασία έχει ότι ενάντια στους φράχτες και τα τείχη του ρατσισμού, οι εργαζόμενοι και η νεολαία υπερασπίστηκαν τον ηρωικό και νικηφόρο αγώνα των 300 μεταναστών απεργών πείνας για νομιμοποίηση όλων των μεταναστών και των Αφγανών και Ιρανών πολιτικών προσφύγων για άσυλο. Ενάντια στις επιθέσεις των φασιστικών συμμοριών οργανώθηκαν κινητοποιήσεις στον Άγιο Παντελεήμονα, έξω από το Δημαρχείο της Αθήνας αλλά και σχεδόν σε κάθε περιοχή που οι νεοναζί προσπάθησαν να εμφανιστούν και να χτυπήσουν. Ενάντια στην ιμπεριαλιστική επέμβαση στη Λιβύη το αντιπολεμικό κίνημα οργάνωσε μαζικές αντιπολεμικές διαδηλώσεις στη Σούδα και το Άκτιο, στην Αθήνα και πολλές πόλεις πανελλαδικά.

Η κρίση του αστικού πολιτικού συστήματος

5. Ένα χρόνο μετά την επιβολή του Μνημονίου, τη συμφωνία της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ με την Τρόικα που υποτίθεται θα έσωζε την Ελλάδα από τη χρεοκοπία και θα τερμάτιζε την κρίση του ευρώ, **η οικονομική, κοινωνική και πολιτική κρίση τείνει να γίνει ανεξέλεγκτη και ακόμα πιο βαθιά.** Οικονομικά «οι αγορές», που τόσο προσκυνούν οι υπουργοί του ΠΑΣΟΚ, εκτιμούν ότι σήμερα το ελληνικό χρέος είναι λιγότερο βιώσιμο από πέρυσι. Πολιτικά, ακόμα και οι πιο φανατικοί χειροκροτητές του Παπανδρέου που πριν ένα χρόνο τον αποκαλούσαν «ο άνθρωπός μας στην Αθήνα», διαπιστώνουν τώρα ότι η κυβέρνησή του πάσχει από «μεταρρυθμιστική κόπωση» προκειμένου να συνεχίσει τις βάρβαρες επιθέσεις της.

Κομμάτι και πλευρά της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης, **η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού οξύνεται**, και οι αστικές δυνάμεις, όσο οχυρώνονται πίσω από την πλήρη αποδοχή των μέτρων της Τρόικα, άλλο τόσο δεν μπορούν να κρύψουν την ανησυχία τους για την οριακή κρίση νομιμοποίησης της πολιτικής τους. **Το ΠΑΣΟΚ μέσα στη συγκυρία έχει ταυτιστεί με την κοινωνική βαρβαρότητα των μέτρων του Μνημονίου και την πλήρη αποδοχή των επιταγών της Τρόικα.** Γι' αυτό και του γυρνάνε την πλάτη τα στρώματα που το στήριξαν για πολλά χρόνια. Ήδη η συνδικαλιστική γραφειοκρατία πάνω στην οποία βασιζόταν η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ για να κρατάει τον έλεγχο των αντιδράσεων περνάει κρίση με ολόκληρα κομμάτια να αποχωρούν από την ΠΑΣΚΕ, όπως στην ΠΟΕ-ΟΤΑ και στον ΟΤΕ. Τα όσα έγιναν στις 15/06 με την παραίτηση για λίγο του Παπανδρέου, τις αγωνιώδεις προσπάθειες κυβέρνησης «εθνικής συνεννόησης», και τον «ανασηματισμό, αποτελούν εκφράσεις της βαθιάς πολιτικής κρίσης. Από την άλλη η ΝΔ, κάτω από το φόβο ότι «δεν μπορούμε να αφήσουμε μόνη αντιπολίτευση το πεζοδρόμιο» (όπως είχε δηλώσει από πέρυσι ο Σαμαράς απολογούμενος στην Γενική Συνέλευση του ΣΕΒ όταν καταψήφισε το Μνημόνιο 1), δεν συνυπογράφει τα Μνημόνια, όμως σπεύδει να διατυπώσει στο «Ζάππειο II» επιθετικές φιλοεπιχειρηματικές προτάσεις για να κατοχυρωθεί ως εφεδρεία. **Το ΛΑΟΣ είναι πάντα πρόθυμο να συμμετάσχει στη συνδιαχείριση του συστήματος**, αυτοπροσφερόμενο να αποτελέσει τμήμα κυβερνήσεων συνεργασίας. Την ίδια στιγμή ολόένα και περισσότερο βαθαινούν μεγάλα ρήγματα στις σχέσεις εκπροσώπησης.

6. Ουσιαστικά, μέσα στη συγκυρία της οικονομικής κρίσης και της κλιμάκωσης των εργατικών και λαϊκών κινητοποιήσεων βαθαινεί **και η κρίση του πολιτικού συστήματος.** Για πρώτη φορά είναι τόσο έντονη και βαθιά η κρίση νομιμοποίησης του αστικού πολιτικού συστήματος. Ήδη η βαρβαρότητα των μέτρων, η αθέτηση όλων των προεκλογικών υποσχέσεων, ο κυνισμός της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, σε συνδυασμό με την προηγούμενη βαθιά κρίση της ΝΔ, και πάνω από όλα το ξέσπασμα του λαϊκού ξεσηκωμού, διαμορφώνουν οριακή συνθήκη κρίσης νομιμοποίησης. Στις δημοσκοπήσεις τα ποσοστά ΠΑΣΟΚ και ΝΔ δεν ξεπερνάνε το 50%, ενώ μόλις ένα 9,8% θεωρεί ότι η λύση είναι «να εφαρμοστεί πιστά το Μνημόνιο» - μια πολύ μικρή βάση για να σηκώσει τα βάρη μιας νέας μετωπικής επίθεσης ενάντια στην εργατική τάξη.

7. Οι μεγάλοι εργατικοί αγώνες όλο το προηγούμενο διάστημα, αλλά και αυτοί που ξεσπούν τώρα, καθώς και το πρωτοφανές μαζικότητας κίνημα των «πλατειών», ενισχύουν τα ρήγματα στις σχέσεις εκπροσώπησης, επιτείνουν την αποστοίχιση των λαϊκών στρωμάτων από την επίσημη πολιτική, κάνουν ακόμη πιο έντονους τους τριγμούς στο πολιτικό σύστημα. Όταν δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι μαζεύονται κάθε μέρα στις πλατείες και τις συνελεύσεις σε έναν πρωτοφανή σε διάρκεια και βάθος

ξεσηκωμό, όταν στις δημοσκοπήσεις ένα 69% θεωρεί ότι «τα μέτρα δεν είναι μονόδρομος», ένα 65% βλέπει ότι «το ΔΝΤ βλάπτει», ένα 26% είναι υπέρ για «να φύγει η Ελλάδα από το Μνημόνιο και το ευρώ» και ένα ακόμα πιο εντυπωσιακό 33% πιστεύει ότι η κατάσταση «πρέπει να αλλάξει ριζικά με επανάσταση», καταλαβαίνουμε ότι η απήχηση που μπορούν να έχουν θέσεις ριζοσπαστικές και αντικαπιταλιστικές μπορεί να είναι ιδιαίτερα μεγάλη.

8. Την ίδια στιγμή, η ΕΕ και τα αστικά κέντρα εξουσίας εκβιάζουν για «συναίνεση» και μεθοδεύουν αντιδραστικές ανακατατάξεις του πολιτικού σκηνικού, με κυβερνήσεις «εθνικής συνεννόησης», τεχνοκρατών και προσωπικοτήτων, ή με πίεση για από κοινού υπερψήφιση των αντιλαϊκών μέτρων. Το ενδεχόμενο πρόωρων εκλογών είναι παραπάνω από πιθανό. Όλα αυτά όμως δεν πρόκειται να αναιρέσουν τη συνθήκη κρίσης του πολιτικού συστήματος και την ραγδαία απονομιμοποίησή του.

9. Απόρροια αυτής της κατάστασης είναι να ψάχνουν διαρκώς στηρίγματα στο χαρτί και της καταστολής και του ρατσισμού. Ξέρουν ότι σε αυτό το γήπεδο μπορούν να χτίζουν πιο εύκολα συναίνεσεις αναμεταξύ τους και με τα ακροδεξιά δεκανίκια τους. Οι προσπάθειες της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ να καταστείλει το κίνημα και να προωθήσει τη ρατσιστική ατζέντα για να αποπροσανατολίσει τη λαϊκή οργή και να σφυρηλατήσει την συνεργασία με το ΛΑΟΣ (που ψήφισε το Μνημόνιο), δίνει τα περιθώρια στους νεοναζί της Χρυσής Αυγής να εμφανίζονται σαν «αγανακτισμένοι πολίτες» και να επιχειρούν παρελάσεις τρομοκράτησης των μεταναστών, της αριστεράς και καταλήψεων στέγης του αντιεξουσιαστικού χώρου στο κέντρο της Αθήνας. Η αστυνομία χτυπάει με μανία τους διαδηλωτές, οργανώνει μαζικές επιχειρήσεις «σκούπα» κατά των μεταναστών και δίνει κάλυψη στους χρυσαυγίτες να δολοφονούν μετανάστες και να οργανώνουν ρατσιστικά πογκρόμ. Ο εκφασισμός και η «ατζέντα» της ακροδεξιάς μεταφέρεται επικίνδυνα από το πολιτικό περιθώριο στο κέντρο της πολιτικής σκηνής.

10. Ό,τι όμως και να κάνουν η κρίση νομιμοποίησης της κυρίαρχης πολιτικής βαθαίνει όπως και η αδυναμία του πολιτικού συστήματος να χειριστεί την κλιμακούμενη λαϊκή οργή, ανοίγοντας δρόμους συνολικότερων ανακατατάξεων αλλά και ανατροπών.

Οι προκλήσεις και οι δυνατότητες για το κίνημα και την Αριστερά μεγαλώνουν αυτήν την περίοδο. Ο ρόλος της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς αναδεικνύεται πιο κρίσιμος από ποτέ.

Από τις εξεγέρσεις και τα επαναστατικά γεγονότα που σαρώνουν τη Βόρεια Αφρική και την Μέση Ανατολή, μέχρι το μακρινό Ουισκόνσιν των ΗΠΑ και από την «Πλατεία του Ήλιου» στην Μαδρίτη μέχρι τον παλλαϊκό ξεσηκωμό στην Ελλάδα **εργαζόμενοι και νεολαίοι συγκρούονται με το χάος και την βαρβαρότητα του συστήματος αναζητώντας συνολικές εναλλακτικές αντικαπιταλιστικές απαντήσεις.**

B. ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ, ΤΗΝ ΕΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση

11. Υλικό υπόβαθρο των εξελίξεων είναι το γεγονός ότι παραμένει ενεργή η παγκόσμια οικονομική κρίση. Οι ανεπτυγμένες καπιταλιστικές οικονομίες εμφανίζουν μικρούς ρυθμούς ανάπτυξης, αλλά αυτοί δεν συνιστούν πραγματική έξοδο. **Παραμένουν ουσιαστικά ακόμη σε καθεστώς ύφεσης.** Οι υψηλοί ρυθμοί ανάπτυξης της Κίνας, της Ινδίας και άλλων αντίστοιχων σχηματισμών ή η ικανότητα της Γερμανίας να εκμεταλλεύεται την προνομιακή της θέση μέσα στην Ευρωζώνη, δεν μπορούν να αντισταθμίσουν τις κρισιακές τάσεις στους ηγεμονικούς καπιταλιστικούς σχηματισμούς. Ο διαρκής φόβος για την κρίση χρέους, η υπερχρέωση όχι μόνο περιφερειακών σχηματισμών, αλλά και σχηματισμών του ιμπεριαλιστικού κέντρου, η έκρηξη της ανεργίας, η διαρκής αστάθεια στην παγκόσμια οικονομία αποτελούν εκφράσεις της οικονομικής κρίσης.

12. Η κρίση του χρέους που έχει μετατραπεί σε θηλιά στο λαιμό όλων των αρχουσών τάξεων παγκόσμια, ανατροφοδοτείται από τη συνολικότερη κρίση του καπιταλισμού σαν σύστημα. Στις ΗΠΑ το χρέος φτάνει τα 14.300 δις, η ύφεση είναι τεράστια και η ανεργία σκαρφάλωσε τον Απρίλιο στο 9%. Στην Γερμανία, τα κέρδη των επιχειρήσεων, που προήλθαν κυρίως από την μείωση του συνολικού κόστους απασχόλησης και τις εξαγωγές προϊόντων υψηλής τεχνολογίας στην Κίνα, διοχετεύονται σε νέες φούσκες και κερδοσκοπικά παιχνίδια στις χώρες του «Τρίτου Κόσμου». Στην ίδια την Κίνα, που εξαιτίας της κρατικής στήριξης των τραπεζών της είχε αρχικά καταφέρει να σημειώσει μια ορμητική οικονομική ανάκαμψη τραβώντας μαζί της και τις οικονομίες που την προμήθευαν με πρώτες ύλες όπως η Βραζιλία και η Νότια Αφρική, εμφανίζεται σήμερα μια φούσκα ιδιοκτησίας παρόμοια με αυτή που έσκασε στις ΗΠΑ και πληθωρισμός που φτάνει στο 5,4%. Από «ατμομηχανή» λόγω των φτηνών εξαγωγών της μετατρέπεται πια σε μια οικονομία που εξάγει η ίδια πληθωρισμό. Συνολικότερα, μπροστά στον κίνδυνο μιας παγκόσμιας αύξησης του πληθωρισμού οι καπιταλιστές προσανατολίζονται σε μια αύξηση των επιτοκίων. Μια τέτοια

επιλογή όμως, με δεδομένο ότι η ανάκαμψη στις ΗΠΑ και στο μεγαλύτερο μέρος της ευρωζώνης είναι ακόμα πολύ αδύναμη, **απειλεί να βυθίσει ακόμα περισσότερο την οικονομία στην ύφεση και την κρίση.**

13. Από όλα τα παραπάνω επιβεβαιώνεται ότι δεν έχουμε να κάνουμε με μια συγκυριακή ή κυκλική οικονομική κρίση. Αλλά, ότι πρόκειται για μια **δομική καπιταλιστική κρίση που εμφανίστηκε μεν στη χρηματοπιστωτική σφαίρα, μετασχηματίστηκε σε κρίση κρατικών ελλειμμάτων και σε παγκόσμια κρίση χρέους, αλλά εδράζεται στη σφαίρα της παραγωγής υλικών προϊόντων και υπηρεσιών.** Είναι, σε τελική ανάλυση, μια **κρίση καπιταλιστικής υπερσυσώρευσης που συμπυκνώνει την ενεργοποίηση της πτωτικής τάσης του ποσοστού κέρδους** και την αδυναμία να υπάρξουν ισχυρές αντίρροπες τάσεις, κάτι που σημαίνει ότι τα συσσωρευμένα κεφάλαια δεν μπορούν να αξιοποιηθούν επαρκώς.

14. Εκτίμησή μας είναι πως ένα ολόκληρο φάσμα από κρίσιμους ποιοτικούς μετασχηματισμούς και αναδιαρθρώσεις στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα που αποτέλεσαν την απάντηση στη δομική οικονομική κρίση του 1973-74, που άνοιξε μια νέα εποχή, φτάνουν στα όρια τους. Η ριζική αλλαγή του συσχετισμού δύναμης σε βάρος της εργασίας, η επέλαση της νεοφιλελεύθερης διαχείρισης, η ένταση της διεθνοποίησης του κεφαλαίου, η απελευθέρωση των ροών κεφαλαίου, η συμπίεση του εργατικού κόστους, η ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, οι σημαντικές τεχνολογικές και οργανωτικές αναδιαρθρώσεις με την εισαγωγή των μεταφορνικών συστημάτων, της πληροφορικής, της βιοτεχνολογίας, οδήγησαν αρχικά σε ανάκαμψη και ενίσχυση της συσσωρευσης. Ωστόσο, όλοι αυτοί οι μετασχηματισμοί δεν απάλλαξαν τον καπιταλισμό από την ενεργό δυνατότητα μεγάλων καπιταλιστικών κρίσεων, ούτε μπόρεσαν να οδηγήσουν σε καπιταλιστική ανάπτυξη παρόμοια με αυτήν της «χρυσής εικοσαετίας» 1945-65. Το σημαντικότερο είναι ότι, οι ίδιοι μηχανισμοί που επέτρεψαν τη συντήρηση πλευρών καπιταλιστικής ανάπτυξης στις προηγούμενες δεκαετίες και ειδικά αυτής του 2000, δηλαδή η διόγκωση της χρηματοπιστωτικής σφαίρας και η τροφοδοσία, μέσω αυτής, της κρατικής δαπάνης, της στέγης και της κατανάλωσης, τελικά λειτούργησαν ως το ακριβώς αντίθετο: ως ο καταλύτης που πυροδότησε μια μείζονα καπιταλιστική κρίση.

15. Το παραπάνω επιβεβαιώνεται και από το γεγονός ότι **το κεφάλαιο, αυτή τη στιγμή, βρίσκεται σε μια κρίση στρατηγικής που αποτυπώνεται στην απουσία σαφούς σχεδίου εξόδου από την κρίση με ένα νέο κοινωνικό, τεχνολογικό και οργανωτικό υπόδειγμα, ώστε να εξασφαλίσει τη μεσοπρόθεσμη ανάκαμψη της καπιταλιστικής κερδοφορίας.** Ουσιαστικά, οι δυνάμεις του κεφαλαίου δείχνουν να αναδιπλώνονται στη συνέχιση και γενίκευση της ίδιας πολιτικής που οδήγησε στη σημερινή κρίση, μέχρι τις απώτατες συνέπειές της. Αυτό αποτυπώνεται στη συνέχιση και γενίκευση της πολιτικής μείωσης των μισθών της εργασίας και των εισοδημάτων των σύμμαχων μεσαίων στρωμάτων, στην πλήρη ελαστικοποίηση της εργασίας στην αποδόμηση της κρατικής πρόνοιας και στη μείωση του έμμεσου μισθού από το «κράτος πρόνοιας», στις ιδιωτικοποιήσεις των πάντων, στην ανεξέλεγκτη δράση του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου. Πρόκειται για κοινωνικό, «εμφύλιο» πόλεμο σε βάρος της εργασίας που οδηγεί στη μαζική εξαθλίωση μεγάλων τμημάτων της εργασίας και των εκμεταλλευόμενων στρωμάτων. Σήμερα, η αστική απάντηση στην κρίση είναι μια παγκόσμια επίθεση λιτότητας, περικοπής κοινωνικών δαπανών, συμπίεσης του κόστους εργασίας, υποβάθμισης της θέσης των εργαζομένων, έντασης της σχετικής εξαθλίωσης των μαζών.

Η στρατηγική αυτή το μόνο που εγγυάται είναι νέες, πολύ πιο βαθιές οικονομικές κρίσεις, ακόμη και εάν καταφέρει να υπερβεί περισσότερο ή λιγότερο προσωρινά τη σημερινή κρίση του.

Το κεφάλαιο σίγουρα θα επιστρατεύσει τις νέες επιστημονικές ανακαλύψεις και θα εκμεταλλευτεί τη μείωση του κόστους εργασίας από το παγκόσμιο κύμα λιτότητας για να εντείνει ποιοτικά την εκμετάλλευση και να ανακάμψει σχετικά μόνιμα την κερδοφορία του. Όμως, αυτή η τάση συγκρούεται με την αναγκαία για το κεφάλαιο, σήμερα, εξουθένωση της εργατικής τάξης, γιατί χωρίς την παραγωγική δύναμη της εργασίας δεν μπορεί να αποδώσουν οι επιστημονικές και τεχνολογικές καινοτομίες στην παραγωγή.

16. Ταυτόχρονα, εντείνονται **οι τάσεις συγκέντρωσης και συγκεντροποίησης του κεφαλαίου.** Μερικές χιλιάδες γιγαντιαίες πολυεθνικές και πολυκλαδικές επιχειρήσεις, βαθιά συνυφασμένες με τα αδιαφανή χρηματοπιστωτικά ιδρύματα και ακραία επιθετικές, μονοπωλούν, διευθύνουν, μοιράζουν και ξαναμοιράζουν τον κόσμο, την εκμετάλλευση, τις αγορές, τους λαούς και τα κράτη της υφηλίου.

17 Σε αυτή τη βάση η βάνουση επίθεση του κεφαλαίου διαλύει όλα τα παλιά «κοινωνικά συμβόλαια» μεταξύ εργασίας και κεφαλαίου. Το αποτέλεσμα είναι να αποσαθρώνεται η υλική βάση της κοινωνικής και πολιτικής συναίνεσης στην οποία στηριζόταν το προηγούμενο μοντέλο αστικής, κοινοβουλευτικής «δημοκρατίας» και να διαμορφώνονται όροι μιας χωρίς προηγούμενο κρίσης νομιμοποίησης. **Η ανάπτυξη «δημοκρατία που γνωρίσαμε» μπαίνει σε βαθύτατη κρίση.** Δεν είναι τυχαία έτσι η ένταση της καταστολής, η προσπάθεια επιβολής καθεστώτος «έκτακτης ανάγκης», η υποταγή της δικαιοσύνης στις απαιτήσεις του κεφαλαίου. Την ίδια ώρα οι ιδιοκτήτες των ΜΜΕ προσπαθούν να εμπεδώσουν μια εικόνα «ομοθυμίας» γύρω από την «ενιαία σκέψη» του νεοφιλελευθερισμού και να πείσουν ότι δεν υπάρχει εναλλακτική λύση.

18. Χωρίς αντιστάσεις, ανατροπή της επίθεσης και επαναστάσεις από τη μεριά της εργατικής τάξης και των άλλων λαϊκών στρωμάτων θα ενταθεί ακόμη περισσότερο ο ανορθολογισμός και η βαρβαρότητα του καπιταλιστικού συστήματος που καταστρέφει και απαξιώνει συλλογικές παραγωγικές δυνάμεις για να ανακάμψει η κερδοφορία του κεφαλαίου, που σπαταλά τον κοινωνικό πλούτο, που καταστρέφει το περιβάλλον, που αλλοτριώνει τις ανθρώπινες σχέσεις. Μπορεί η σημερινή κρίση του καπιταλισμού να μην έχει πάρει τις διαστάσεις της δεκαετίας του '30, όμως η ίδια δυναμική της ταξικής πτώσης είναι ξανά ορατή. Οι καπιταλιστές θέλουν να προχωρήσουν σε μαζική καταστροφή κεφαλαίων, όπως έγινε τις δεκαετίες '30-'40, με τρόπο που θα σημαίνει την απόλυτη βαρβαρότητα: μαζική φτώχεια και εξαθλίωση, πόλεμο και ρατσισμό, πυρηνική καταστροφή - όπως τραγικά θύμισε η έκρηξη στην Φουκουσίμα. Απέναντι σε αυτό το εργατικό κίνημα, διαγράφοντας το χρέος και συνολικά τον ίδιο τον καπιταλισμό, μπορεί ανοίξει το δρόμο για μια νέα σοσιαλιστική κοινωνία, που βασισμένη στις τεράστιες σημερινές δυνατότητες θα μπορεί να λειτουργεί με στόχο την κάλυψη των αναγκών της πλειοψηφίας.

Η κρίση της «Ευρωπαϊκής Ενοποίησης»

19. Το εγχείρημα της «Ενωμένης Ευρώπης» περνάει περίοδο κρίσης και αντιδραστικής μετάλλαξης. Έχει πια φανεί ότι δεν έχουμε να κάνουμε με μια «ελληνική ιδιαιτερότητα» αλλά **μια συνολικότερη κρίση της ευρωζώνης**. Αυτό φάνηκε από το ξέσπασμα της Ιρλανδικής κρίσης (ποιος θυμάται την εποχή που η Ιρλανδία αντιμετώπιζόταν ως το παράδειγμα οικονομικής επιτυχίας), αλλά και από την επέκταση της κρίσης χρέους και στον Ευρωπαϊκό Νότο (Ελλάδα, Πορτογαλία, Ισπανία)

Η απόφαση για τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Στήριξης επισημοποιεί τη δυνατότητα της ΕΕ να επιβάλει προγράμματα «δομικών μεταρρυθμίσεων» και προγραμμάτων «δημοσιονομικής προσαρμογής» σε αντάλλαγμα προς τη δανειακή διάσωση όσων σχηματισμών θα βρίσκονται αντιμέτωποι με τον κίνδυνο χρεοκοπίας. **Τα «Μνημόνια» από εξαίρεση γίνονται πια ο κανόνας και η ΕΕ αναλαμβάνει και την τυπική επιβολή τους.** Πρόκειται για ακραία εκδοχή νεοφιλελεύθερου ευρωπαϊκού οικονομικού συντάγματος που προσπαθεί όχι απλώς να αναιρέσει κατακτήσεις αλλά να παγιώσει μια ακραία τροποποίηση του συσχετισμού δύναμης σε βάρος των εργαζομένων. Είναι μια στρατηγική «φυγής προς τα εμπρός» των ευρωπαϊκών καπιταλιστών που αδυνατεί να δει τις βαθύτερες αντιφάσεις της Ευρωπαϊκής Οικοδόμησης, την αποτυχία της «στρατηγικής της Λισσαβόνας» για ένα άλμα στην παραγωγικότητα, το δομικό ανορθολογισμό του ευρώ και θεωρεί ότι η κοινωνική βαρβαρότητα και η ταπείνωση των εργαζομένων θα οδηγήσει σε ένα νέο κύκλο ανάπτυξης.

Αποδεικνύουν όλα αυτά το βαθιά αντιδραστικό χαρακτήρα της ΕΕ, το δομικό – και όχι συγκυριακό όπως λένε οι δυνάμεις της ευρωαριστεράς – δημοκρατικό της έλλειμμα, την αδυναμία της να μεταρρυθμιστεί σε φιλολαϊκή κατεύθυνση.

20. Το Σύμφωνο για το Ευρώ, αποτελεί βήμα προς την «Ευρωπαϊκή Οικονομική Διακυβέρνηση» και τη δυνατότητα ακόμη πιο αντιδραστικών παρεμβάσεων στην οικονομική και κοινωνική πολιτική κάθε κράτους μέλους. Το «κοινό νόμισμα» δεν υπήρξε ποτέ μόνο ένα σχέδιο για τη διαμόρφωση μιας ενιαίας αγοράς και ενός χώρου ελεύθερης κίνησης κεφαλαίων επενδύσεων. Ούτε ήταν ποτέ μόνο ένα «ασάλινο κλουβί» του καπιταλιστικού εκσυγχρονισμού, μέσα από την άρση των προστατευτικών μηχανισμών και την έκθεση στο διεθνή ανταγωνισμό σχηματισμών με άνισα επίπεδα παραγωγικότητας, άρα και τη συμπίεση του κόστους της εργασιακής δύναμης σε όλες τις χώρες διαμέσου της έκθεσης σε ένα μηχανισμό «ανταγωνιστικής λιτότητας». Αποτελούσε, ταυτόχρονα και τμήμα μιας προσπάθειας ενίσχυσης της θέσης των ηγεμονικών σχηματισμών στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα. **Σήμερα το ευρώ παροξύνει την κρίση χρέους, επιτείνει τις ανισότητες, οδηγεί σε συνθήκες ασφυκτικής πίεσης.**

Γι' αυτό και το αίτημα για τη ρήξη με την ONE και το ευρώ και για την αντικαπιταλιστική αποδέσμευση από την ΕΕ, συνολικά η πάλη για τη διάλυση της ΕΕ, αποκτά ξεχωριστή ιστορική επικαιρότητα. Αυτό που προσπάθησαν να μας παρουσιάσουν ως αδιανόητο, δηλαδή η έξοδος χώρας από το ευρώ και την ONE, τώρα παρουσιάζεται ως ιστορική πιθανότητα αλλά και αναγκαιότητα.

Οι ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις

21. Την ίδια στιγμή, ως αποτέλεσμα και της κρίσης, οξύνονται όλες οι αντιθέσεις του καπιταλιστικού συστήματος. : ενδοϊμπεριαλιστικές, ενδοκλαδικές, μεταξύ και εντός των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων. Μαίνεται ο πόλεμος για το ποιος θα πληγεί λιγότερο από την κρίση ή για το ποιος θα κερδίσει περισσότερο από την εκτίναξη της εκμετάλλευσης, για το ποιος τελικά, θα βγει πιο δυνατός στη φάση υπέρβασης της κρίσης. Εντείνεται ο εμπορικός, νομισματικός και διπλωματικός πόλεμος, ειδικά μεταξύ των τριών καπιταλιστικών κέντρων, των ΗΠΑ, της ΕΕ και της Κίνας, η οποία εμφανίζεται, μέχρι στιγμής, ως ο κυριότερος ωφελημένος από την κρίση, ενώ νέοι, μικρότεροι «παίκτες» εμφανίζονται απειλητικά στη σκηνή

(Ινδία, Βραζιλία, Τουρκία κ.α.). Ειδικά στην Ευρώπη, ανοίγει η βεντάλια των αντιθέσεων μεταξύ των μεγάλων δυνάμεων (κυρίως μεταξύ Γερμανίας, Γαλλίας, Ιταλίας κ.α.). Ξεσπούν νέα πολεμικά μέτωπα (Βόρεια Αφρική) πλάι στα παλιά που συνεχίζονται, ενώ διαμορφώνονται τάσεις και για επεμβάσεις στη Λατ. Αμερική.

22. Οι ανταγωνισμοί, οικονομικοί και γεωστρατηγικοί οξύνονται δραματικά. Εμπορικός πόλεμος, διεθνείς πιέσεις στην Κίνα για ανατίμηση του νομίσματός της, συνέχιση του πολέμου στο Αφγανιστάν, επέμβαση στη Μέση Ανατολή με αντιπαραθέσεις ακόμα και μέσα στο NATO. Η στρατηγική του «νέου αμερικάνικου αιώνα» εδώ και μια δεκαετία αντιμετωπίζει τεράστιες δυσκολίες. Η εκτέλεση του Μπιν Λάντεν όχι μόνο δεν έφερε πιο κοντά το τέλος του πολέμου στο Αφγανιστάν αλλά δημιούργησε επιπλέον προβλήματα στο Πακιστάν, τον απαραίτητο σύμμαχο των ΗΠΑ για την ήττα των Ταλιμπάν. Στο Ιράκ η αποτυχία των ΗΠΑ έχει οδηγήσει σε ένα παρατεταμένο πόλεμο με ανοιχτό το ποιος έχει τον έλεγχο της περιοχής. Το Ιράν έχει αναδειχτεί σε τοπική δύναμη που επηρεάζει τις εξελίξεις και έχει καλές σχέσεις με τους Σίιτες του Λιβάνου και την Χαμάς στη Γάζα. Το Ισραήλ, το πιστό μαντρόσκυλο των συμφερόντων των ιμπεριαλιστών στην περιοχή, κινδυνεύει να περιθωριοποιηθεί μετά τις ήττες στον Λίβανο το 2006 και στη Γάζα το 2008 και πολύ περισσότερο μετά το κύμα των εξεγέρσεων και επαναστάσεων που σαρώνουν τον αραβικό κόσμο.

23. Παρά τις αντιθέσεις, οι ΗΠΑ συνεχίζουν την εξόρμησή τους για να διατηρήσουν την ηγεμονία τους και να μην επιτρέψουν να διαμορφωθεί μια νέα υπερδύναμη που μπορεί να αμφισβητήσει την πρωτοκαθεδρία τους. Ωστόσο, δείχνουν ότι πρέπει να παίρνουν υπόψη τους το νέο «πολυπολικό κόσμο», όπως στη νέα ιμπεριαλιστική επέμβαση στη Λιβύη με διπλό στόχο. Από την μια να εξασφαλίσουν τον έλεγχο μιας χώρας πλούσιας σε πετρέλαιο και φυσικό αέριο, μιας χώρας κρίσιμης για τα γεωπολιτικά συμφέροντα και τους ανταγωνισμούς ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Κίνα και Ρωσία διεκδικούν σφαίρες επιρροής σε όλη την περιοχή από το Μαρόκο μέχρι το Πακιστάν ενώ ΗΠΑ και ΕΕ δεν σκοπεύουν να αφήσουν καμία αμφισβήτηση για την ηγεμονία τους στη Μέση Ανατολή. Από την άλλη επεμβαίνουν για να σταματήσουν το κύμα των αραβικών επαναστάσεων που μετά την Τυνησία και την Αίγυπτο απλώνεται ραγδαία σε όλες τις χώρες. Αυτή η προσπάθεια σκοντάφτει λόγω του μίσους που κυριαρχεί στα εκατομμύρια των εξεγερμένων ενάντια στους ιμπεριαλιστές, τους σιωνιστές και τα διεφθαρμένα αραβικά καθεστώτα που συνεργάζονται μαζί τους.

Συνολικότερα, εκτιμούμε ότι μπροστά στην όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων **η διέξοδος βρίσκεται στην αλληλεγγύη, στα κινήματα και στις εξεγέρσεις, στην πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο, σε ένα νέο εργατικό και λαϊκό διεθνισμό, στην επαναθεμελίωση της επαναστατικής σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής προοπτικής.**

Η νέα εποχή των εξεγέρσεων

24. Σε αυτό το τοπίο, η πραγματική απειλή για τον ιμπεριαλισμό έρχεται από τον κύκλο των λαϊκών εξεγέρσεων που αλλάζουν πραγματικά την εικόνα του κόσμου. Οι εξεγέρσεις επιστρέφουν όχι μόνο σαν προτιμήσεις στα γκάλοπ αλλά και σαν πραγματικές διαδικασίες που βλέπουμε να ξετυλίγονται στην Τυνησία, στην Αίγυπτο και να απλώνονται σε μια σειρά χώρες από το Μαρόκο μέχρι τον Κόλπο. Η άνοιξη των Αραβικών εξεγέρσεων, ώριμο τέκνο της οργής για καθεστώτα διεφθαρμένα, κλεπτοκρατικά αυταρχικά και σύμμαχα για τους ιμπεριαλιστές, έδειξε ότι σήμερα μπορούν οι λαοί και οι εργατικές τάξεις να ανατρέπουν πολιτικές και καθεστώτα, στέλνοντας μήνυμα εξέγερσης και ελπίδας σε όλο τον κόσμο. Καθεστώτα που έμοιαζαν ακλόνητα επί δεκαετίες σαρώνονται από την εκρηκτική εισβολή των μαζών στο προσκήνιο. Διεφθαρμένοι δικτάτορες σαν τον Μπεν Αλί και τον Μουμπάρακ εγκαταλείπουν την εξουσία με ελικόπτερα θυμίζοντας εικόνες Λατινικής Αμερικής, η Τρόικα των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων στην περιοχή –Ισραήλ, Αίγυπτος, Σαουδική Αραβία- τρίζει. Ένα νέο κίνημα πολύ πιο δυνατό και έμπειρο αρχίζει να διαμορφώνεται και μαζί του μια νέα Αριστερά. Οι δυνατότητες ιδιαίτερα σε χώρες όπως η Αίγυπτος, όπου η αρχική έκρηξη της πλατειάς Ταχρίρ συνεχίζεται και βαθαίνει με ένα δυνατό απεργιακό, κοινωνικό και πολιτικό κίνημα. Η Αριστερά και ιδιαίτερα η αντικαπιταλιστική επαναστατική αριστερά έχει χρέος και καθήκον να στηρίξει και να ενισχύσει αυτήν την διαδικασία.. Δεν είναι τυχαίο ότι οι ιμπεριαλιστές προσπαθούν (είτε) είτε να χειραγωγήσουν την «Αραβική άνοιξη», είτε να διευκολύνουν την καταστολή της (Μπαχρέιν). Οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, όπως αυτή στη Λιβύη, στην πραγματικότητα στρέφονται κατά των εξεγέρσεων!

25. Η Αραβική Άνοιξη συναντιέται με τους εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες σε όλο τον κόσμο. Δεν είναι «μόνο» οι εξεγέρσεις του αραβικού κόσμου. Μέσα «στην καρδιά του κτήνους», στο Ουισκόνσιν των ΗΠΑ, χιλιάδες εργαζόμενοι και νεολαίοι καταλαμβάνουν το Καπιτώλιο, το τοπικό κοινοβούλιο, ενάντια στην προσπάθεια του κυβερνήτη της Πολιτείας να καλύψει την μαύρη τρύπα των 137 εκατομμυρίων δολλαρίων του προϋπολογισμού με τεράστιες περικοπές σε υγεία-παιδεία, μισθούς και θέσεις εργασίας και διάλυση των συνδικάτων. Σε ολόκληρη την Ευρώπη και τον κόσμο εκατομμύρια εργαζόμενοι και νεολαίοι ξεσηκώνονται ενάντια στις προσπάθειες να φορτωθούν τα αδιέξοδα και την κρίση του συστήματος. Από την Πορτογαλία που έζησε τις μεγαλύτερες απεργίες από την Επανάσταση των Γαρυφάλλων το 1974, μέχρι την Βρετανία

όπου μαζί με την φοιτητική έκρηξη ενάντια στην παιδεία της αγοράς είδαμε πανεργατική κινητοποίηση μετά από χρόνια με την συμμετοχή μισού εκατομμυρίου ανθρώπων. Από την Ισλανδία και το δημοψήφισμα ενάντια στην αποπληρωμή του χρέους, μέχρι την πολιτική καταδίκη των κυβερνήσεων της λιτότητας και των περικοπών στην Ιρλανδία και την Γερμανία. Και από την Κίνα όπου πριν από ένα χρόνο οι απεργοί στις αυτοκινητοβιομηχανίες κέρδισαν 30% αύξηση μισθών και σήμερα συνεχίζουν οι φορτηγατζήδες στα λιμάνια, μέχρι την Ιαπωνία που οργανώνονται αντιπυρηνικές διαδηλώσεις μετά την Φουκουσίμα.

Συνολικά, η «εποχή των εξεγέρσεων» ανοίγει νέες δυνατότητες για τη ριζοσπαστική – ανατρεπτική πολιτική και κοινωνική δράση, ανοίγει νέες δυνατότητες για μια αριστερά πραγματικά αντικαπιταλιστική, δείχνει ότι ο ιστορικός ορίζοντας δεν εξαντλείται στην εκμετάλλευση, την καταπίεση και την ιμπεριαλιστική καταδυνάστευση.

Η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού βαθαίνει

26. Η οικονομική κρίση του ελληνικού καπιταλισμού συνεχίζεται και βαθαίνει. Οι ίδιοι οι υπουργοί της ΕΕ ομολογούν ανοιχτά ότι η Ελλάδα δεν μπορεί να επιστρέψει στις «αγορές» στις αρχές του επόμενου έτους όπως προέβλεπε το περσινό Μνημόνιο. Όλες οι λεηλασίες που έκαναν οι υπουργοί του ΠΑΣΟΚ κόβοντας τα «δώρα» σε μισθούς και συντάξεις, απολύοντας χιλιάδες συμβασιούχους, αφήνοντας νοσοκομεία, πανεπιστήμια, δήμους να ρημάζουν χωρίς χρηματοδότηση, αποδεικνύονται ανίκανες να σταματήσουν την κρίση. Το έλλειμμα για το 2011 εκτιμάται ότι θα κλείσει στο 9,5% (αντί για 7,4%), αφήνοντας μια «μαύρη τρύπα» στον προϋπολογισμό που εκτιμάται ότι θα φτάσει στα 5 δις.

27. Το κεφάλαιο, οι κυβερνήσεις του, η ΕΕ και το ΔΝΤ επιχειρούν να πείσουν ότι για το χρέος, το «έλλειμμα ανταγωνιστικότητας» και την κρίση φταίνε οι μισθοί. Το αντίθετο ακριβώς συμβαίνει: Το μερίδιο των μισθών στο ΑΕΠ μειωνόταν διαρκώς επί δεκαετίες και αυτός ήταν ένας από τους θεμελιώδεις παράγοντες της κρίσης αλλά και του δανεισμού, ενώ χώρες με υψηλότερους μισθούς είναι περισσότερο «ανταγωνιστικές» λόγω υψηλότερης παραγωγικότητας της εργασίας. Και τώρα, με πρόσχημα το χρέος και με εργαλείο το Μνημόνιο 1 προχώρησαν σε μια μαζική επίθεση: Οι μέσες πραγματικές αποδοχές των μισθωτών στο σύνολο της οικονομίας μειώθηκαν κατά 9% το 2010, ενώ προβλέπεται ότι θα μειωθούν κατά 5% ακόμα το 2011. Το ποσοστό ανεργίας το Μάρτιο του 2011 έφτασε το 16,2% με την ανεργία των νέων να εκτινάσσεται πάνω από 40%. Συνολικά μέσα σε δυο χρόνια, από 01/01/2009 έως 31/12/2010, οι άνεργοι αυξήθηκαν κατά 299.496 (68,98%). Για το 2011, η υπουργός εργασίας προβλέπει αύξηση της ανεργίας κατά 3%, ενώ σύμφωνα με τα στοιχεία του ΙΝΕ/ΓΣΕΕ η ανεργία θα φτάσει το 22%!

Συνολικά διαμορφώνεται ένα τοπίο ριζικής υποβάθμισης των λαϊκών στρωμάτων. Τα εργατικά στρώματα υφίστανται όχι μόνο στις μισθολογικές μειώσεις αλλά και το κύμα απολύσεων και ανεργίας. Οι νέοι αντιμετωπίζουν την πλήρη στέρση του μέλλοντός τους. Σημαντικό μέρος των μικροαστικών στρωμάτων αντιμετωπίζει πραγματική οικονομική καταστροφή, ενώ σοβαρή είναι η επιδείνωση της θέσης των αγροτών. Τα στρώματα της μισθωτής και αυτοαπασχολούμενης διανοήσης αντιμετωπίζουν μεγάλη μείωση μισθών και εισοδημάτων, φοροεπιδρομή και αύξηση της ανεργίας.

28. Η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού δεν είναι απλώς μια αποτυχία «δημοσιονομικής διαχείρισης». Ζούμε, με τρόπο εκρηκτικό, την βαθιά κρίση μιας ολόκληρης στρατηγικής για την ενίσχυση της κερδοφορίας των καπιταλιστών και την αναβάθμιση του ελληνικού καπιταλισμού μέσα από τη συμμετοχή στην ΟΝΕ.

Τα δάνεια που δημιούργησαν το χρέος δεν πήγαν για μισθούς, συντάξεις και δαπάνες υγείας και παιδείας, αλλά για να καλυφθούν οι σκανδαλώδεις φοροαπαλλαγές και επιδοτήσεις προς τις επιχειρήσεις, για να χρηματοδοτηθούν φαραωνικά «μεγάλα έργα» χωρίς πραγματική χρησιμότητα, για να γίνεται το «μεγάλο φαγοπότη» των νοσοκομειακών προμηθειών, για να σπαταλιούνται χρήματα για πολεμικές δαπάνες και την αστυνομία, για να γίνει η Ολυμπιάδα της ντόπας και της ρεμούλας.

Την ίδια στιγμή η πρόσδεση της Ελλάδας στο Ευρώ και η συμμετοχή στην ΟΝΕ, που για χρόνια προβλήθηκαν ως οι υπέρτατοι εθνικοί στόχοι, αποδεικνύεται σήμερα ότι εξέφραζαν μια ιδιαίτερα επιθετική αστική πολιτική, σήμαιναν όχι μόνο ένταση της εκμετάλλευσης και πίεση για αναδιάρθρωσεις αλλά και όξυναν τις ανισότητες και τις ανισορροπίες μέσα στην ΕΕ, αλλά και μέσα στον ελληνικό καπιταλισμό συμβάλλοντας και στην υπερδιόγκωση του χρέους. Η πρόσδεση στην ΕΕ και η είσοδος στην ευρωζώνη για τις δυνάμεις της εργασίας σήμαινε διαρκή πίεση για παραγωγικότητα, δηλαδή για την ένταση της εκμετάλλευσης (για να παραμείνουμε «ανταγωνιστικοί»), σήμαινε ακριβότερα προϊόντα και αύξηση του κόστους ζωής, σήμαινε την ολοένα και μεγαλύτερη υπερχρέωση.

29. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο ελληνικός καπιταλισμός τις τελευταίες δεκαετίες, βάδισε πάνω στις ράγες του νόμου της συνδυασμένης αλλά και ανισόμετρης ανάπτυξης του καπιταλισμού. Από τη μια πλευρά,

αναπτύχθηκαν και κυριάρχησαν οι ηγεμονικές μερίδες του κεφαλαίου, ιδίως όσες συνδέονταν και με πολυεθνικά κεφάλαια, οι μερίδες που στήριξαν ανοιχτά την «Ευρωπαϊκή Προοπτική» αλλά και ευνοήθηκαν σκανδαλωδώς από την ένταξη στην ΕΕ και στο ευρώ, ιδίως σε κρίσιμους κλάδους, όπως στη ναυτιλία, στις τράπεζες, στις κατασκευές, στον τουρισμό, σε τομείς των νέων τεχνολογιών, στις υπηρεσίες υγείας κ.α., με σημαντική δράση και εκτός συνόρων (Βαλκάνια, Αν. Ευρώπη, Β. Αφρική, Μ. Ανατολή, αλλά και στην ΕΕ). Επιπλέον, συνολικά το ελληνικό κεφάλαιο εκμεταλλεύτηκε την έκθεση στο διεθνή ανταγωνισμό ως μοχλό πίεσης για την αναδιάρθρωση και τη συμπίεση του εργατικού κόστους καθώς και την υποχρεωτική ενσωμάτωση των ευρωπαϊκών κανονισμών (π.χ. απελευθέρωση αγορών) για να ενισχύσει αναδιαρθρώσεις και να τσακίσει κατακτήσεις. Ταυτόχρονα, το «σκληρό» ευρώ πρόσφερε χαμηλότερα πραγματικά επιτόκια δανεισμού, τα οποία, σε συνδυασμό με την προσέλευση ξένων επενδύσεων χαρτοφυλακίου, ενίσχυσε για ένα διάστημα τους εγχώριους ρυθμούς συσσώρευσης και την προοπτική επέκτασης ελληνικών επιχειρήσεων στα Βαλκάνια. Από την άλλη, κλάδοι με χαμηλότερη παραγωγικότητα και ανταγωνιστικότητα και ειδικά η πρωτογενής αγροτική παραγωγή, οδηγήθηκαν σε κατευθύνσεις συρρίκνωσης ή ακόμη και καταστροφής μη μπορώντας να αντέξουν στον ανταγωνισμό ή υπό το βάρος των κατευθύνσεων της ΕΕ. Μέσα στη συνολικότερη συγκυρία της κρίσης αυτές οι αντιφάσεις του ελληνικού καπιταλισμού οξύνονται ακόμη περισσότερο και αυτό αποτελεί παράμετρο της συνολικότερης όχι μόνο κοινωνικής αλλά και πολιτικής κρίσης. Γι' αυτό και οι δυνάμεις του κεφαλαίου υπερασπίζονται με κάθε τρόπο τα μέτρα του Μνημονίου, ελπίζοντας ότι τυχόν συντριβή των εργατικών δικαιωμάτων και κατακτήσεων θα επιτρέψει να ξεπεράσουν αυτή την κρίση. Όμως, λογαριάζουν χωρίς το ξενοδόχο, εφόσον ο εργατικός και λαϊκός ξεσηκωμός ενέχει το σπόρο της συνολικής ανατροπής της αστικής στρατηγικής.

30. Μπροστά σε αυτό το αδιέξοδο η ελληνική κυβέρνηση διαπραγματεύεται αγωνιωδώς με την τρόικα και τις κυβερνήσεις της ευρωζώνης την εκταμίευση της επόμενης δόσης και τους όρους ενός νέου πακέτου «διάσωσης», που μπορεί να φτάσει τα 60 δις, για να καλυφθούν οι δανειακές ανάγκες της για το 2012-13. Συνοδευόμενο από ένα ακόμα σκληρότερο πακέτο αποκρατικοποιήσεων ύψους 50 δις που θα βγάλει στο σφυρί τις ΔΕΚΟ, πρόσθετα μέτρα 6 δις φέτος και άλλα 30 δις μέχρι το 2015 που απαιτούν νέο ασφαλιστικό που θα κόψει περισσότερο τις συντάξεις, νέα μείωση της απασχόλησης στο δημόσιο με απολύσεις αντί για μετατάξεις προσωπικού, νέες θηριώδεις περικοπές μισθών και κοινωνικών δαπανών, διάλυση των εργασιακών σχέσεων και των συνδικάτων.

Τα Μνημόνια, παλιά και νέα, δεν είναι «ευλογία για τον τόπο» όπως προκλητικά έλεγε ο Πάγκαλος, αλλά εγγύηση για τους τραπεζίτες και τους υπόλοιπους κερδοσκόπους διασφαλίζοντας ότι τα πλασματικά κέρδη τους των προηγούμενων χρόνων, οι υπέρογκοι τόκοι και τα χρεολύσιά τους θα εισπραχτούν στο ακέραιο. Όμως, ούτε αυτή η επιλογή αποτελεί σίγουρη διέξοδο από την κρίση. Το Μνημόνιο-1 έχει ήδη βυθίσει την ελληνική οικονομία σε ένα φαύλο κύκλο ύφεσης – μείωσης των φορολογικών εσόδων – νέων μέτρων που επιταχύνουν την ύφεση, που θυμίζει την Λατινική Αμερική. Μία παράταση του Μνημονίου απειλεί να μετατρέψει την Ελλάδα σε μια οικονομική έρημο που η αποπληρωμή του χρέους θα είναι αντικειμενικά αδύνατη.

31. Η αποτυχία δεν περιορίζεται στην Ελλάδα. Βασικός στόχος του περσινού Μνημονίου ήταν να ανακόψει την επέκταση της κρίσης στις άλλες χώρες της ευρωπαϊκής περιφέρειας. Μέσα σε ένα χρόνο όμως, η κρίση χτύπησε την Ιρλανδία και την Πορτογαλία, αποδεικνύοντας ότι το πρόβλημα δεν είναι η «χαμηλή ανταγωνιστικότητα» της ελληνικής οικονομίας (όπως ψεύτικα έλεγαν οι διάφοροι θιασώτες του Μνημονίου). Η Ιρλανδία πριν χτυπηθεί από την κρίση παρουσιαζόταν σαν «κέλτικος τίγρης», σαν πρότυπο προώθησης νεοφιλελεύθερων πολιτικών που θα εξασφάλιζαν μια «διαρκή ανάπτυξη» και μια ανταγωνιστική οικονομία...

Καθώς η κρίση απλώνεται από τις χώρες της «περιφέρειας» στον σκληρό πυρήνα της ευρωζώνης, **οι μηχανισμοί της ΕΕ και του ΔΝΤ μοιάζουν ολοένα και πιο ανίκανοι να σταματήσουν αυτό το ντόμινο και οι διαφωνίες μέσα στις άρχουσες τάξεις και τις κυβερνήσεις για το πως θα καταφέρουν να σώσουν ο καθένας τις τράπεζες της χώρας του, μεγαλώνουν.** Μια μερίδα θεωρεί ότι μια παράταση της «διάσωσης» δεν έχει νόημα, ότι απαιτείται μια «ελεγχόμενη χρεοκοπία» με κούρεμα των ελληνικών ομολόγων ή ακόμα και μια απαλλαγή του ευρώ από τις «προβληματικές» χώρες-μέλη της ευρωζώνης, αφήνοντάς τις να οδηγηθούν στην ανοιχτή χρεοκοπία. Από την άλλη, υπάρχουν αυτοί που υποστηρίζουν ότι η Ελλάδα (και κατ' επέκταση η Ιρλανδία και η Πορτογαλία) θα πρέπει να διασωθεί με κάθε τρόπο, καθώς το κόστος μιας χρεοκοπίας θα είναι ανυπολόγιστο για το ευρωπαϊκό τραπεζικό σύστημα και το ευρώ, πολύ μεγαλύτερο από αυτό που προκάλεσε η χρεοκοπία της Λίμαν Μπράδερς πριν από 3 χρόνια στις ΗΠΑ. Επιπλέον, συνεχίζουν, μια «αναδιάρθρωση», ένα πιθανό «κούρεμα» του ελληνικού χρέους, κινδυνεύει να επεκταθεί και σε αντίστοιχο κούρεμα στην Ιρλανδία και την Πορτογαλία, γεγονός που θα ανέβαζε το ύψος του συνολικού κουρέματος στα ύψη απειλώντας την σταθερότητα της ίδιας της Κεντρικής Ευρωπαϊκής Τράπεζας.

Προς το παρόν η ΕΕ και το ΔΝΤ προσανατολίζονται στην ακόμη μεγαλύτερη αύξηση του δανεισμού με το σκεπτικό να αποφευχθεί η στάση πληρωμών. **Τα μέτρα, όμως, που ζητούν σε αντιστάθμισμα, στο πλαίσιο του περιβόητου «Μεσοπρόθεσμου Προγράμματος» ισοδυναμούν με νέο ακόμη πιο βάρβαρο πόλεμο ενάντια στις δυνάμεις της εργασίας, με μαζικές απολύσεις υπαλλήλων αλλά και συμβασιούχων**

από το δημόσιο, νέες μεγάλες περικοπές μισθών και συντάξεων, αναίρεση και των τελευταίων υπολειμμάτων εργατικής νομοθεσίας, σάρωμα των προνοιακών επιδομάτων και μια επιχείρηση άνευ προηγουμένου ιδιωτικοποιήσεων και εκποίησης δημόσιας περιουσίας. **Παρότι προβάλλεται ως λύση για την αποπληρωμή του χρέους, στην πραγματικότητα δεν θα λύσει το πρόβλημα του χρέους, αλλά θα επιτρέψει την πραγματική λεηλασία δημόσιου, κοινωνικού πλούτου, θυμίζοντας ανάλογες λεηλασίες στο Μεξικό, την Αργεντινή ή την Ανατολική Γερμανία.**

Γ. ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Για μια σύγχρονη επαναστατική προοπτική

32. Υποστηρίζουμε ότι ο κεφαλαιοκρατικός τρόπος παραγωγής είναι ιστορικά αντιδραστικός, παροδικός και παρωχημένος. Απαξιώνει τις συλλογικές παραγωγικές δυνατότητες, θέλει να μετατρέψει την επιστήμη από απελευθερωτική δύναμη σε δύναμη καταπίεσης, καταστρέφει το περιβάλλον αντιμετωπίζοντας τη φύση ως αναλώσιμο υλικό. Το μόνο που μπορεί να εγγυηθεί ο καπιταλισμός σαν κοινωνικό σύστημα είναι νέες οικονομικές κρίσεις, φτώχεια και ανεργία, βαθύτερη εκμετάλλευση, αποξενωμένη και αλλοτριωτική εργασία, πολιτιστική διαστροφή, οικολογική καταστροφή και πόλεμοι. **Είναι η σύγχρονη βαρβαρότητα.**

33. Για αυτό είναι περισσότερο από ποτέ αναγκαία η υπέρβαση του καπιταλισμού και η αντικατάστασή του από ένα νέο κοινωνικό σύστημα, μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση. Η υπέρβαση του καπιταλισμού και η **νέα σοσιαλιστική και κομμουνιστική προοπτική**, πέρα από αναγκαιότητα, είναι και υπαρκτή δυνατότητα και, μάλιστα, ισχυρότερη από ποτέ.

Ωστόσο, ούτε ο καπιταλισμός θα καταρρεύσει νομοτελειακά από μόνος του, ούτε ο σοσιαλισμός-κομμουνισμός θα επιβληθεί από κάποιους «σιδερένιους νόμους της ιστορίας. **Η ιστορία γράφεται με την πάλη των τάξεων.** Ό,τι διαπιστώσαμε παραπάνω, είτε από την πλευρά της αναγκαιότητας υπέρβασης του καπιταλισμού, είτε από την πλευρά της δυνατότητας του σοσιαλισμού-κομμουνισμού, δεν είναι παρά ιστορικές τάσεις, που απαιτούν τη συνειδητή δράση των μαζών για να υλοποιηθούν.

34. Ο καπιταλισμός όχι μόνο δεν «επανιδρύεται», αλλά και δεν μεταρρυθμίζεται, όπως υποστηρίζουν οι απανταχού της γης ρεφορμιστές. Καμία κοινωνική τάξη δεν παρέδωσε οικειοθελώς και ειρηνικά τα «κλειδιά» του κοινωνικού της συστήματος. Πολύ περισσότερο που η αστική τάξη, οι ολιγαρχίες του πλούτου, οι εξουσίες και το κράτος τους, αποτελούν φορείς ενός ιστορικά βίαιου και αντιδραστικού πολιτισμού, πολιτικής και ιδεολογίας. **Περισσότερο από κάθε άλλη εποχή, η κοινωνική επανάσταση και η εργατική εξουσία νέου τύπου είναι αναγκαιότητα για την υπέρβαση του καπιταλισμού και για την κατάκτηση μιας άλλης κοινωνικής οργάνωσης.** Η κοινωνική επανάσταση και η εργατική εξουσία, όμως, αποτελούν και μεγαλύτερη δυνατότητα από ποτέ. Κυρίως γιατί, το ιστορικό τους υποκείμενο, η σύγχρονη εργατική τάξη, αποτελεί πλέον τη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία, είναι -μέσα και παρά τις αντιθέσεις της- περισσότερο κοινωνικοποιημένη και μορφωμένη και διεθνοποιημένη από κάθε άλλη εποχή. Επιπλέον, με την προλεταριοποίηση μεγάλων τμημάτων της επιστημονικής διανοήσης, έχει περισσότερες δυνατότητες να συμμαχήσει, πέρα από τα κλασικά μικροαστικά στρώματα «της πόλης» και τη μικρομεσαία αγροτιά «της υπαίθρου», και με τα νέα μεσαία μισθωτά στρώματα της διανοήσης, κατοχυρώνοντας την εργατική ηγεμονία.

35. Από αυτή τη σκοπιά, πιστεύουμε ότι το κίνημα και η δυναμική του δεν μπορεί να εγκλωβιστεί σε αυταπάτες για μια «προοδευτική εναλλακτική αριστερή διακυβέρνηση» ή για μια για μια «λαϊκή εξουσία» στο έδαφος της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Τέτοιες κυβερνήσεις θα είναι έκθετες στη συνεχή και αντικειμενική πίεση του κράτους, των επιχειρήσεων, των διεθνών οικονομικών οργανισμών. Το ζήτημα της εξουσίας δεν μπορεί παρά να τεθεί με όρους ρήξης και ανατροπής της ταξικής κυριαρχίας του κεφαλαίου, με όρους επαναστατικού περάσματος της πραγματικής εξουσίας στους θεσμούς αυτοοργάνωσης της εργατικής τάξης, με όρους συντριβής του αστικού κράτους. Προφανώς και μέσα στην όξυνση των κοινωνικών και πολιτικών αντιθέσεων και την κρίση του πολιτικού συστήματος, που κάνουν εμφανές το ενδεχόμενο για κατάρρευση κυβερνήσεων υπό το βάρος του λαϊκού παράγοντα, είναι πιθανό να δούμε ένα φάσμα ενδεχομένων από αστικές κυβερνήσεις που να λειτουργούν υπό τον εκβιασμό του λαϊκού κινήματος, αντιφατικές κυβερνήσεις, ή κυβερνήσεις ταξικής συνεργασίας, πιθανώς και με συμμετοχή κομματιών της Αριστεράς. Φυσικά, η στάση των ταξικών δυνάμεων του εργατικού κινήματος και της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς απέναντι σε τέτοιες κυβερνήσεις δεν είναι ίδια με τη στάση απέναντι σε καθαρά αστικές κυβερνήσεις, **ωστόσο σε κάθε περίπτωση (μας) η θέση μας είναι ότι μια σύγχρονη επαναστατική στρατηγική δεν περνάει μέσα από την διαχείριση της κυβερνητικής εξουσίας.** Γι' αυτό και επιμένουμε ότι σε κάθε περίπτωση η δυνατότητα επαναστατικής ανατροπής και πραγματικής εργατικής διεξόδου περνάει από τη συγκρότηση αυτοτελών μορφών της πάλης για την εργατική εξουσία, ανταγωνιστικών και εξωτερικών προς το αστικό κράτος. Διαφορετικά ο κίνδυνος της ενσωμάτωσης ή και της ήττας θα παραμένει ανοιχτός.

36. Υποστηρίζουμε ότι δεν υπάρχει άλλη στρατηγική εναλλακτική λύση στον καπιταλισμό, εκτός από την κοινωνική επανάσταση και την εξουσία των εργαζόμενων που θα οργανώσει την πορεία προς μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση στη χώρα μας, την Ευρώπη και τον κόσμο. Με την αυτόνομη πολιτική συγκρότηση της εργατικής τάξης σε κυρίαρχη τάξη. Θεμελιωμένη σε όργανα εργατικής δημοκρατίας και αυτοδιεύθυνσης των εργαζόμενων. Με την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής. Με τον κοινωνικό δημοκρατικό σχεδιασμό σε όλα τα κοινωνικά ζητήματα. Με πολιτικά, συνδικαλιστικά, ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες, πολύ ανώτερα από αυτά που έδωσαν οι αστικές δημοκρατίες. Σε μια κοινωνία με επίκεντρο όχι το κέρδος, την εκμετάλλευση και την καταπίεση, αλλά τον άνθρωπο και τις ανάγκες του. Για την εγκαθίδρυση της κοινωνίας των ελεύθερα συνεταιρισμένων παραγωγών, για την κατάργηση των τάξεων και το «μαρασμό» του κράτους. Για το «βασιλείο της ελευθερίας» απέναντι στο «βασιλείο της ανάγκης». Για να προχωρήσει ο κόσμος στη σοσιαλιστική και την κομμουνιστική οργάνωση της κοινωνίας.

Ενάντια στις συντονισμένες προσπάθειες των δυνάμεων της καταπίεσης και εκμετάλλευσης για το μηδενισμό των επαναστατικών παραδόσεων του αριστερού και κομμουνιστικού κινήματος **εμείς δηλώνουμε ότι εμπνεόμαστε από την εμπειρία και τις κατακτήσεις των κοινωνικών επαναστάσεων του 20^{ου} αιώνα και πρώτα από όλα από τον Οκτώβρη του 1917** αλλά και από όλες τις επαναστατικές απόπειρες και εξεγέρσεις, με τα τραγικά λάθη και τις ανεπάρκειές αλλά και με τα διδάγματά τους: από την Παρισινή Κομμούνα, την Ισπανική επανάσταση και την Κινέζικη επανάσταση, από τη Βιετναμέζικη και την Κουβανέζικη επανάσταση μέχρι το Μάη του 1968. **Ο αγώνας μας εμπνέεται ακόμη από τις καλύτερες αγωνιστικές και επαναστατικές παραδόσεις του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος στη χώρα μας:** Από τον εργατικό Μάη του 1936, τους επαναστατικούς αγώνες της περιόδου 1941-45, με τη συμβολή του ΕΑΜικού κινήματος και των άλλων ρευμάτων του εργατικού κινήματος, μέχρι τον ένοπλο αγώνα και την πάλη των λαϊκών μαζών το 1946-49 ενάντια στην ελληνική αστική τάξη και τον αγγλοαμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Από τα Ιουλιανά του 1965 και την εξέγερση του Πολυτεχνείου, το 1973, μέχρι τους εργατικούς, λαϊκούς και αντιιμπεριαλιστικούς αγώνες της μεταπολίτευσης.

Τα συμπεράσματα από τις ήττες του επαναστατικού κινήματος και την κατάρρευση των εκμεταλλευτικών και καταπιεστικών καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού» δεν κλονίζουν την επιμονή μας, αντίθετα μας οπλίζουν στο δρόμο της αντικαπιταλιστικής διεξόδου, της επαναστατικής ρήξης και της νέας σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής προοπτικής.

Με βάση όλα τα παραπάνω, η ουσιαστική και κατοχυρωμένη διέξοδος από τη βαθιά και πολύπλευρη κρίση του καπιταλισμού είναι η κοινωνική επανάσταση και η εργατική εξουσία για το σοσιαλισμό-κομμουνισμό της εποχής μας. Αυτή πιστεύουμε ότι πρέπει να είναι η προοπτική των αγώνων του εργατικού κινήματος και η στρατηγική μιας Αριστεράς αντάξιας της ιστορικής αναμέτρησης που έρχεται.

Παλλαϊκός ξεσηκωμός - εργατικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής

Κλιμάκωση των αγώνων και των απεργιών – συντονισμός των κινήματων «από τα κάτω»

37. Μπροστά στο νέο βάρβαρο μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα χρειαζόμαστε μια κλιμάκωση του λαϊκού ξεσηκωμού. Πρώτα από όλα χρειάζεται ένα πραγματικό πανεργατικό απεργιακό μπλακ άουτ. Άμεσα θα χρειαστεί να στηρίξουμε σκληρές απεργίες διαρκείας για να μην ξεπουληθούν δημόσιες επιχειρήσεις και να μην ξεκληριστούν κοινωνικές υπηρεσίες, στο Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο, στον ΟΛΠ και στον ΟΛΘ, στην ΕΥΔΑΘ, στη ΔΕΗ, στον ΟΤΕ, στον ΟΠΑΠ κλπ. Οι εργαζόμενοι στους βρεφονηπιακούς σταθμούς των Δήμων που δίνουν μάχη αυτή τη στιγμή, οι εκπαιδευτικοί που θέλουν να σώσουν τα σχολεία μας από τις συγχωνεύσεις, οι νοσοκομειακοί γιατροί και νοσηλευτές που υπερασπίζονται τα δημόσια νοσοκομεία από το σφαγείο του Λοβέρδου, όλοι έχουμε κάθε λόγο να ενωθούμε και να συντονιστούμε σε ένα κοινό μέτωπο αντίστασης. **Όχι μόνο αρνούμαστε κάθε νέα θυσία στο βωμό της σωτηρίας του «χρηματοπιστωτικού συστήματος», αλλά διεκδικούμε να πάρουμε πίσω όλα αυτά που λεηλάτησαν:** τα κομμένα «δώρα» του Πάσχα και των Χριστουγέννων, τον 13ο και 14ο μισθό, τις αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις, τις χαμένες θέσεις εργασίας, να γυρίσουν πίσω στο δημόσιο τα λιμάνια, ο ΟΤΕ, η Ολυμπιακή όλες οι επιχειρήσεις που ξεπουλήθηκαν.

Στους χώρους της νεολαίας, αντίστοιχα, πρέπει να ενισχυθεί και να κυριαρχήσει μια κατεύθυνση κλιμάκωσης με καταλήψεις και μαζικές διαδηλώσεις ενάντια στην πολιτική που κλείνει Σχολές και σχολεία και ετοιμάζεται να φέρει τους μάντζερ να διοικήσουν την παιδεία, να επιβάλουν την πειθάρχηση και να διαλύσουν τα εργασιακά δικαιώματα, για να σταματήσουν τώρα οι περικοπές, οι συγχωνεύσεις και οι απολύσεις, για να μην περάσει ο νέος Νόμος – Πλαίσιο.

Οι «πλατείες», οι λαϊκές συνελεύσεις στις πλατείες και τις γειτονιές, το πολύμορφο ρεύμα συνολικής αμφισβήτησης της κυρίαρχης πολιτικής, οφείλει να συνολικοποιηθεί σε ένα ρεύμα ανατροπής και συγκεκριμένης διεκδίκησης, αμφισβητώντας όχι μόνο τις άμεσες επιπτώσεις αλλά τον πυρήνα του κυρίαρχου οικονομικοκοινωνικού συστήματος.

38. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ προτείνει την κοινή δράση όλης της Αριστεράς και των δυνάμεων που απεγκλωβίζονται από το ΠΑΣΟΚ, ακόμη και τη ΝΔ, μέσα στο μαζικό κίνημα με στόχο

να διαμορφώσουμε, μέσα από το συντονισμό των σημερινών αγώνων, ένα πραγματικό εργατικό αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής. Που θα στηρίζεται και θα στηρίζει τους αγώνες των ίδιων των εργαζομένων από τα κάτω και τις μορφές εργατικής και λαϊκής αυτοοργάνωσης και θα εμπνέεται από ένα **πρόγραμμα εργατικής απάντησης στην κρίση**, με στόχο την **ανατροπή της επίθεσης** του κεφαλαίου, των κυβερνήσεων του, της ΕΕ και του ΔΝΤ. Θέλουμε ένα κίνημα που θα διεκδικεί συνολικότερες ανατροπές και θα επιβάλει κατακτήσεις σε όφελος των εργαζόμενων και των άλλων λαϊκών στρωμάτων, που θα χρησιμοποιεί **ανατρεπτικές μορφές πάλης**, με βάση και την ίδια την επινοητικότητα και εφευρετικότητα των λαϊκών μαζών, με έμφαση στη δημοκρατία του αγώνα, στις αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές, στις πλατείες, στο συντονισμό των αγώνων από τα κάτω.

Αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου, με εργατικό πρόγραμμα απάντησης στην κρίση

39. Περισσότερο παρά ποτέ έχει αναδειχτεί η βάση ενός **μάχιμου προγράμματος πάλης για την αντικαπιταλιστική ανατροπή**, δηλαδή για εκείνο το σύνολο από **μεταβατικούς στόχους που σήμερα ορίζουν πραγματικά τη ρήξη με την κυρίαρχη πολιτική από αντικαπιταλιστική σκοπιά, στόχους ταυτόχρονα άμεσους αλλά και «μετάβασης» προς μια άλλη κοινωνική οργάνωση, με την ίδια την εμπειρία και τη δράση των μαζών.** Ένα τέτοιο πρόγραμμα κινείται άμεσα στην ανάδειξη των παρακάτω αντικαπιταλιστικών αξόνων:

- 1. Να φύγει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και κάθε διαχειριστής, η Τρόικα, η ΕΕ και το ΔΝΤ**
- 2. Στάση πληρωμών και διαγραφή του χρέους**
- 3. Έξοδος από το ευρώ, ρήξη με την ΕΕ σε προοπτική αντικαπιταλιστικής αποδέσμευσης**
- 4. Εθνικοποίηση τραπεζών και στρατηγικών επιχειρήσεων κάτω από εργατικό έλεγχο**
- 5. Ριζική αναδιανομή του πλούτου υπέρ του εργατικού εισοδήματος σε βάρος των κερδών.**

40. Οι ειδικότερες κατευθύνσεις και διεκδικήσεις ενός μάχιμου αντικαπιταλιστικού προγράμματος πιστεύουμε ότι πρέπει να είναι:

Παύση πληρωμών- διαγραφή του χρέους για την υπεράσπιση των εργαζόμενων

Δεν χρωστάμε – Δεν πληρώνουμε! Διεκδικούμε άμεση στάση πληρωμών προς τους πιστωτές της χώρας και μονομερή διαγραφή του χρέους. Δεν μπαίνουμε σε διαδικασία αντιπροτάσεων προς την κυβέρνηση και τους καπιταλιστές για το ποιο και πόσο κομμάτι του χρέους πρέπει να «αναδιարθρωθεί», «κουρευτεί» κλπ. **Η εργατική τάξη δεν ευθύνεται για το χρέος και δεν πρέπει να πληρώσει τίποτα.** Απαιτεί τον ανεξάρτητο εργατικό και λαϊκό έλεγχο όλων των «βιβλίων» του χρέους, έξω από τις κοινοβουλευτικές διαδικασίες συγκάλυψης. Απέναντι στα «διλλήματα» της κυβέρνησης «και πώς θα πληρώνονται οι συντάξεις, αν διαγραφεί το χρέος προς τα ασφαλιστικά ταμεία;» απαντάμε ότι η δύναμη που θα επιβάλει την διαγραφή του χρέους θα επιβάλει και την πληρωμή των συντάξεων και όλων των άλλων κοινωνικών δαπανών από τον δημόσιο προϋπολογισμό. **Θα σταματήσουμε την αιμορραγία που ρουφάει ένα δισεκατομμύριο ευρώ κάθε βδομάδα από τα δημόσια ταμεία για λογαριασμό των τραπεζιτών και έτσι θα μπορούμε να βρούμε αμέσως τα λεφτά για όλα τα αιτήματά μας.** Αν καταφέρουμε να φτάσουμε σε δυνατούς και συντονισμένους αγώνες που θα επιβάλουν στάση πληρωμών του χρέους σε Ελλάδα, Ισπανία και Πορτογαλία τότε η απειλή της χρεοκοπίας θα γυρίσει μπούμερανγκ στους τραπεζίτες της ΕΕ που θα κατέχουν δισεκατομμύρια ευρώ σε ελληνικά (και ισπανικά και πορτογαλικά) ομόλογα χωρίς καμία αξία.

Στην κινδυνολογία των τραπεζιτών, των υπουργών και των κονδυλοφόρων τους ότι κάτι τέτοιο θα ήταν η «ο αποκλεισμός από τις διεθνείς αγορές και η καταστροφή της χώρας», απαντάμε ότι αυτός ο αποκλεισμός υπάρχει ήδη και τον έχουν επιβάλει οι ίδιοι, ενώ άλλες χώρες που έκαναν το ίδιο, ούτε καταστράφηκαν ούτε απομονώθηκαν.

Στην κινδυνολογία ότι η στάση πληρωμών θα οδηγήσει σε διάβρωση του εισοδήματος των εργαζομένων μέσα από την υποτίμηση του εθνικού νομίσματος που θα ακολουθήσει την έξοδο από το ευρώ, η απάντησή μας είναι ξεκάθαρη: **Δεν υποκύπτουμε στην πειθαρχία της ΕΕ και του ευρώ.** Δεν θα περιμένουμε να μας επιβληθεί από τους κυρίαρχους κύκλους η αποχώρηση από το ευρώ ως τιμωρία, μόλις προχωρήσουμε σε δραστικά μέτρα απέναντι στις τράπεζες και το χρέος.

Το εργατικό κίνημα έχει την δύναμη να θέσει κάτω από δημόσιο έλεγχο την Τράπεζα της Ελλάδας και όλο το τραπεζικό σύστημα. Όχι αναζητώντας λύσεις «εθνικού ελέγχου» πάνω στο νόμισμα και τους θεσμούς, αλλά επιβάλλοντας αυξήσεις στο εργατικό και λαϊκό εισόδημα πάνω από τις υποτιμήσεις, τον πληθωρισμό και την παραγωγικότητα της εργασίας, με τον εργατικό έλεγχο στις τράπεζες, στις επιχειρήσεις, σε όλη την κοινωνία. Με αυτόν τον τρόπο θα είναι σε θέση να αντιμετωπίσει τις αναμφίβολες προσπάθειες

τραπεζιτών, κερδοσκοπών και αρχουσών τάξεων που θα προσπαθήσουν με κάθε μέσο να υποτιμήσουν το εργατικό εισόδημα όποιας χώρας έχει το θράσος να αμφισβητήσει το χρέος και αυτούς που το κατέχουν.

Έξοδος από το ευρώ, ρήξη και αντικαπιταλιστική αποδέσμευση από την ΕΕ

Αποδείχτηκε περίτρανα ότι το ευρώ και όλο το πλαίσιο της ΟΝΕ είναι ένας μηχανισμός που οδηγεί στην ανεργία, στις ιδιωτικοποιήσεις, στις καπιταλιστικές αναδιρθρώσεις, που συμπιέζει τους μισθούς και τις συντάξεις, που παροξύνει την κρίση χρέους. Με το «Σύμφωνο για το Ευρώ» θεσμοθετούνται πρωτόγνωροι μηχανισμοί επιβολής ακραία αντιλαϊκών μέτρων. Γι αυτό το αίτημα για έξοδο από το ευρώ και την ΟΝΕ πάει χέρι – χέρι με αυτό της κρατικοποίησης των τραπεζών με εργατικό έλεγχο και χωρίς αποζημίωση για τους μετόχους που έχουν ήδη χρυσοπληρωθεί πολλές φορές από το δημόσιο. Είναι ένα άμεσο κρίσιμο αίτημα που θα απαλλάξει τις εργατικές τάξεις από ένα πραγματικό βραχνά αντιλαϊκών μέτρων και δεσμεύσεων και θα διευκολύνει συνολικότερες ανατροπές

Συνολικά, για εμάς η ΕΕ είναι ένας βαθιά αντιδραστικός μηχανισμός στην υπηρεσία των μεγάλων πολυεθνικών επιχειρήσεων της Ευρώπης και των ντόπιων ολιγαρχιών που δεν μπορεί να μεταρρυθμιστεί παρά μόνο να ανατραπεί και σε αυτό μόνο μια κατεύθυνση ρήξης και αποδέσμευσης μπορεί να συμβάλει. Κάθε αυταπάτη ότι μπορεί να μεταρρυθμιστεί και να γίνει φορέας προοδευτικής δράσης είναι εξίσου λανθασμένη με την αυταπάτη ότι οι θεσμοί του αστικού κράτους μπορούν να τεθούν στην υπηρεσία των εργαζόμενων.

Η δική μας πρόταση αντικαπιταλιστικής ρήξης και αποδέσμευσης από την ΕΕ δεν γίνεται από τη σκοπιά της υπεράσπισης της «εθνικής οικονομίας» ούτε από κάποια αυταπάτη για μια εναλλακτική αυτοδύναμη καπιταλιστική ανάπτυξη. Γίνεται από τη σκοπιά των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων, από τη σκοπιά μιας κατεύθυνσης αντικαπιταλιστικής ανατροπής, από τη σκοπιά της προοπτικής του ριζικού κοινωνικού μετασχηματισμού.

Ούτε είναι μια πρόταση «απομόνωσης» όπως υποστηρίζουν συχνά οι απολογητές των ευρωμονοδρόμων. Αντίθετα, για εμάς η αντικαπιταλιστική αποδέσμευση είναι μια στρατηγική βαθιά διεθνιστική. Θα υπονομεύσει συνολικά το αντιδραστικό οικοδόμημα της ΕΕ και της ΟΝΕ και θα ανοίξει το δρόμο για τη διάλυσή τους. Θα δώσει αυτοπεποίθηση και στα εργατικά και λαϊκά κινήματα άλλων κρατών να προχωρήσουν σε ανάλογες ρήξεις και ανατροπές. Θα ανοίξει το δρόμο για μια άλλη ανώτερη μορφή διεθνιστικής αλληλεγγύης ανάμεσα σε αγωνιζόμενες κοινωνίες στην προοπτική μορφών οικονομικής και κοινωνικής συνεργασίας που θα στηρίζονται στην αλληλεγγύη, την ισότητα, τη δικαιοσύνη, την αξιοποίηση συλλογικών παραγωγικών δυνατοτήτων, την προστασία του περιβάλλοντος τη ρήξη με τη βαρβαρότητα των αγορών και της διεθνοποίηση του καπιταλισμού.

Όχι στην ανεργία και την εξαθλίωση, ριζική βελτίωση της θέσης εργαζομένων και λαού

Μπροστά στους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα βρίσκεται μια επίθεση διαρκείας που εάν περάσει, θα οδηγήσει σε μαζική εξαθλίωση και παραγωγική απαξίωσή τους. **Καλούμε σε αγώνα για την αποτροπή και την ανατροπή της εξαθλίωσης! Για αυτό απαιτούμε κατάργηση όλων των Μνημονίων, των μέτρων τους και κάθε παλαιότερου νόμου ενάντια στα οικονομικά, κοινωνικά, φορολογικά και ασφαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων και του λαού! Διεκδικούμε:**

- Προστασία της εργασίας από την ανεργία, τις απολύσεις και την υπερεκμετάλλευση, από τις ιδιωτικοποιήσεις, από το κλείσιμο μεγάλων και μικρών επιχειρήσεων και από την καταστροφή ολόκληρων παραγωγικών κλάδων. Απαγόρευση των απολύσεων με εργατικό βέτο! Επίδομα ανεργίας 1.200 ευρώ για όσο κρατά η ανεργία και διαγραφή των χρεών των ανέργων και των οικογενειών τους. Όχι στην αύξηση, αλλά εδώ και τώρα, γενική μείωση του χρόνου εργασίας, ημερήσιου, εβδομαδιαίου, μηνιαίου και συνολικού, δηλ. των ορίων συνταξιοδότησης, χωρίς καμία μείωση των μισθών και με σταθερές εργασιακές σχέσεις. Κάτω ο εργασιακός ρατσισμός κατά των νέων, ίσος μισθός για ίση δουλειά! Όχι στους μισθούς πείνας και εκμετάλλευσης για την πρώτη εργασία! Όχι Κατάργηση όλων των μορφών ελαστικών εργασιακών σχέσεων. Καταλήψεις και αυτοδιαχείριση των επιχειρήσεων που κλείνουν απαιτώντας την κρατικοποίηση και εθνικοποίησή τους με εργατικό έλεγχο. Προστασία των μικρών επιχειρήσεων από τη μαζική καταστροφή με διαγραφή των χρεών τους, ενίσχυση των συνεταιριστικών μορφών. Όχι στις φαστ-τρακ ιδιωτικοκρατικές επενδύσεις φτηνής εργασίας και καταστροφής της φύσης, αλλά δημόσιες επενδύσεις με πραγματική κοινωνική χρησιμότητα για τη δημιουργία εκατοντάδων χιλιάδων θέσεων αξιοπρεπούς εργασίας, για την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών, με σεβασμό στο περιβάλλον και με κοινωνικό έλεγχο ενάντια στη διαφθορά του δημοσίου.

- Όχι στις ιδιωτικοποιήσεις των δημόσιων επιχειρήσεων. Εθνικοποίηση και κρατικοποίηση με εργατικό-κοινωνικό έλεγχο όλων των επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας, στην προοπτική της κοινωνικοποίησής τους. Ρεύμα – συγκοινωνία - τηλέφωνο – νερό φτηνό για το λαό! Όχι στο ξεπούλημα της δημόσιας γης, των ακινήτων, των νησιών, των ακτών, των αρχαίων και των μουσείων στο ξένο και στο ντόπιο κεφάλαιο! Η γη, τα δάση και ο ορυκτός πλούτος ανήκει στο λαό. Αξιοποίηση των συλλογικών παραγωγικών δυνάμεων και

δυνατοτήτων της κοινωνίας με τους εργαζόμενους στο τιμόνι, ενάντια στην «απελευθέρωση των αγορών», τους δείκτες και τους κανόνες της ΕΕ, που απαξιώνουν την εργασία και οδηγούν στην πολιτιστική υποβάθμιση και την περιβαλλοντική καταστροφή.

- **Ανατροπή και αντιστροφή της εισοδηματικής και φορολογικής πολιτικής**, υπέρ του εργατικού και λαϊκού εισοδήματος και σε βάρος των κερδών του κεφαλαίου. Απαιτούμε να πάρουμε πίσω όσα μας πήραν με τις μισθολογικές περικοπές 1400 ευρώ κατώτερο μισθό, **ριζικές αυξήσεις στους μισθούς** πάνω από τον πληθωρισμό και την παραγωγικότητα της εργασίας, για την ικανοποίηση των αναγκών των εργαζόμενων. **Βαριά φορολογία στο μεγάλο κεφάλαιο**, επιχειρήσεις, τράπεζες, εφοπλιστές για την κάλυψη του δημόσιου ελλείμματος, προοδευτική άμεση φορολογία στον πλούτο και στα εισοδήματα, υψηλή φορολογία στα προϊόντα πολυτελείας. Αφορολόγητο στις 20.000 ευρώ, κατάργηση της φορολογίας και διατίμηση στα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης, κατάργηση των διοδίων, φτηνά εισιτήρια στα μέσα μαζικής μεταφοράς, δωρεάν μετακίνηση από και προς τους χώρους δουλειάς. Κατάργηση της ασφαλιστικής εισφοράς των εργαζομένων και ασφαλιστικά ταμεία με εισφορές από τους εργοδότες και το κράτος, στα χέρια των εργαζομένων. Διαγραφή των χρεών των εργαζομένων στις τράπεζες. Όχι στις κατασχέσεις σπιτιών, καμιά επιβάρυνση για την πρώτη κατοικία των εργαζομένων.

- **Δημόσια και δωρεάν Υγεία και Παιδεία για όλους**. Ενιαίο 12χρονο Σχολείο χωρίς διαχωρισμούς και σε γενική και επαγγελματική εκπαίδευση- Δίχρονη υποχρεωτική προσχολική αγωγή – ελεύθερη πρόσβαση σε όλη την εκπαίδευση - Ενιαία Πανεπιστημιακή Εκπαίδευση, με κατάργηση του διαχωρισμού σε ΑΕΙ-ΤΕΙ. Πάλη για την κατάργηση του αντιδραστικού Νόμου-Πλαισίου και του εσωτερικού κανονισμού των ΑΕΙ. Όχι στην πρόσδεση της εκπαίδευσης στις ανάγκες των επιχειρήσεων, όχι στην εντατικοποίηση και την πειθάρχηση. Υπεράσπιση του Πανεπιστημιακού Ασύλου – το άσυλο ανήκει σε όλο το λαό. Απεμπλοκή από τις διαδικασίες της Λισαβόνας, της Μπολόνια και του Ενιαίου Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης. Όχι στα ιδιωτικά ΑΕΙ, να καταργηθεί ο νόμος για τα ΚΕΣ, να κλείσουν όλα τα ΚΕΣ και τα «παραρτήματα», να μην εφαρμοστεί η ευρωενωσιακή οδηγία αναγνώρισης των ιδιωτικών κολεγίων και κατεδάφισης των εργασιακών δικαιωμάτων των αποφοίτων ΑΕΙ-ΤΕΙ. Όχι στην υπαγωγή της έρευνας στις ανάγκες των επιχειρήσεων και του κεφαλαίου.

Αγώνας ενάντια στο ρατσισμό και τους φασίστες

- **Μαζική και ενωτική δράση ενάντια στις αντιμεταναστευτική πολιτική της κυβέρνησης και της ΕΕ, ενάντια στα ρατσιστικά πογκρόμ και τη φασιστική απειλή**. Συγκρουόμαστε με την αντιμεταναστευτικές και ρατσιστικές πολιτικές που κατηγορούν το πιο φτωχό κομμάτι της κοινωνίας για την ανεργία, την εγκληματικότητα και την υποβάθμιση της ζωής στις εργατογειτονίες και προωθεί μαζικές «σκούπτες» και απελάσεις, που χτίζει στρατόπεδα συγκέντρωσης και ορθώνει φράχτες και τείχη, που θέλει τους μετανάστες σε συνθήκη «παρανομίας» για τους εκμεταλλεύονται οι εργοδότες.

- **Διεκδικούμε νομιμοποίηση όλων των μεταναστών χωρίς προϋποθέσεις και άσυλο και στέγη για τους πρόσφυγες**, λέμε όχι στην «Ευρώπη Φρούριο», απαιτούμε τη διάλυση της FRONTEX, λέμε όχι στον φράχτη στον Έβρο, όχι στα κλειστά ματοβαμμένα σύνορα για τους μετανάστες και τους πρόσφυγες, παλεύουμε για κατάργηση των συνθηκών του Δουβλίνου. Για μας οι μετανάστες και οι πρόσφυγες είναι τα θύματα των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, της κρίσης και της βαρβαρότητας του συστήματος, των ρατσιστικών πολιτικών των κυβερνήσεων. Είναι ταυτόχρονα οργανικό κομμάτι της εργατικής τάξης και του κινήματος. Η ταξική αλληλεγγύη και ο διεθνισμός είναι η καλύτερη απάντηση στο ρατσισμό και τα επιχειρήματα των αστών ότι «δεν χωράνε όλοι».

- **Καταγγέλλουμε και αποκαλύπτουμε τις ευθύνες της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, της αστυνομίας και των υπόλοιπων κρατικών και παρακρατικών μηχανισμών που τους κάνουν πλάτες στις φασιστικές συμμορίες**. Καλούμε σε πλατιά ενότητα δράσης ενάντια στις φασιστικές συμμορίες, για να εμποδίσουμε τους ομογάλακτους του Χίτλερ, τους ορκισμένους εχθρούς κάθε ελευθερίας, να σηκώσουν κεφάλι μέσα στις σημερινές συνθήκες κρίσης. Πρωτοστατούμε με πολιτικούς όρους στη μάχη για να σπάσουμε κάθε «απαγορευμένη ζώνη» επιχειρούν να επιβάλουν, για να τους διώξουμε από τις γειτονίες και τους χώρους με την δύναμη του μαζικού κινήματος.

Σύγχρονα δημοκρατικά δικαιώματα και εργατικές λαϊκές ελευθερίες

-**Όχι στην ένταση του αυταρχισμού και το σύγχρονο κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό!** Οι εργαζόμενοι και ο λαός απαιτούν να έχουν λόγο για όλες τις δημόσιες υποθέσεις και όχι να ψηφίζουν κάθε τέσσερα χρόνια ποιος θα τους κοροϊδεύει. Αυτό εκφράζει η απαίτηση για «πραγματική» και «άμεση δημοκρατία».

Εμείς δεν διστάζουμε να πούμε ότι ο μόνος δίκαιος τρόπος εκλογές και αντιπροσώπευσης είναι η **άμεση εκλογή και άμεση ανακλητότητα των βουλευτών τους και από τους χώρους παραγωγής, με όλους τους βουλευτές να πληρώνονται με μισθό ίσο με το μισθό ενός ειδικευμένου εργαζόμενου**.

Από εκεί και πέρα επιμένουμε ότι **πάγιο εκλογικό σύστημα πρέπει να είναι η απλή αναλογική για να μη νοθεύεται η λαϊκή βούληση**. Όχι στην περαιτέρω αντιδραστικοποίηση της δικαστικής εξουσίας. Γενίκευση

και επέκταση του ρόλου των **λαϊκών ενόρκων** στο δικαστικό σύστημα με δικαίωμα εκλογής και των δικαστών. Σεβασμός των ατομικών δικαιωμάτων όλων των διωκόμενων και φυλακισμένων, ειδικά για πολιτικά εγκλήματα.

Απαιτούμε τον πλήρη χωρισμό της Εκκλησίας από το Κράτος και τη δήμευση της εκκλησιαστικής περιουσίας. Ταυτόχρονα υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα της ελεύθερης άσκησης των θρησκευτικών καθηκόντων, συμπεριλαμβανομένης της ύπαρξης χώρων λατρείας και ταφής για όλα τα θρησκευόμενα.

-Όχι στο δεσποτισμό του κεφαλαίου στους χώρους εργασίας! Εργατικός έλεγχος, άνοιγμα των λογιστικών βιβλίων, οι εργαζόμενοι απαιτούν να έχουν λόγο για το τι, πως και για ποιον παράγουν. Πλήρης ελευθερία του δικαιώματος στην απεργία, τη συγκέντρωση και την κατάληψη, καμία σκέψη για λοκ-αουτ, κατάργηση κάθε αντιδημοκρατικού, ελληνικού και ευρωπαϊκού νόμου που ταυτίζει τον εργατικό και λαϊκό αγώνα με την «τρομοκρατία».

-Όχι στην αστυνομική καταστολή και τρομοκρατία. Πλήρης αφοπλισμός της αστυνομίας, κατάργηση όλων των ειδικών σωμάτων ΜΑΤ, ΔΙΑΣ, ΔΕΛΤΑ και ΖΗΤΑ. Έξω η αστυνομία από τις διαδηλώσεις, τα πανεπιστήμια, τα σχολεία και τους χώρους εργασίας. Καμία σκέψη για χρήση του στρατού ενάντια στον «εχθρό – λαό». **Εργατική - λαϊκή περιφρούρηση και αυτοάμυνα των αγώνων, στα πλαίσια της δημοκρατίας του μαζικού κινήματος.**

-Όχι στην τηλεοπτική δικτατορία των βαρόνων των μέσων μαζικής ενημέρωσης! Η ενημέρωση, οι τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές συχνότητες είναι δημόσιο αγαθό. Εργατικός – κοινωνικός έλεγχος στα μέσα ενημέρωσης. **Ελευθερία στη διάδοση των ιδεών,** δημιουργία και στήριξη μέσων ενημέρωσης των εργατικών και λαϊκών μαζικών φορέων. **Ελευθερία στο διαδίκτυο,** κατάργηση κάθε νόμου απαγόρευσης της χρήσης του.

- Όχι σε κάθε σκέψη αντιδραστικής αναθεώρησης του Συντάγματος!

Όχι στον πόλεμο και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις

- Αντιπολεμικός – αντιιμπεριαλιστικός ξεσηκωμός για να σταματήσουμε την συμμετοχή της Ελλάδας στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Η κυβέρνηση Παπανδρέου σπαταλάει προκλητικά 7 εκατομμύρια ευρώ το μήνα για να συμμετέχει στην επέμβαση στη Λιβύη, παραχωρεί όλες τις στρατιωτικές βάσεις για να αποπειώνονται τα βομβαρδιστικά του ΝΑΤΟ. Έχει μετατρέψει την Κρήτη στο νέο «αβύθιστο αεροπλανοφόρο» των ιμπεριαλιστών στη Μεσόγειο. Απαιτούμε τον άμεσο τερματισμό της επέμβασης στη Λιβύη. Να κλείσουν οι βάσεις, να σταματήσουν οι εξοπλισμοί, να γυρίσει πίσω ο ελληνικός στρατός από όλα τα μέτωπα που συμμετέχει στο πλευρό των ιμπεριαλιστών (Αφγανιστάν, Κόσσοβο, Σομαλία, Λιβύη).

Καταδικάζουμε «χωρίς να μεν, αλλά...» την επέμβαση στη Λιβύη. Είναι συνέχεια των εγκλημάτων του ιμπεριαλισμού στη Σερβία, στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ και στη Σομαλία. Οι «χειρουργικοί βομβαρδισμοί» του ΝΑΤΟ δολοφονούν αδιακρίτως τους αμάχους που υποτίθεται ότι θα προστάτευαν και εμποδίζουν τον κόσμο που ξεκίνησε την εξέγερση ενάντια στο καθεστώς του Καντάφι να συνεχίσει.

- Καταδικάζουμε την προκλητική συνεργασία της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ με το κράτος – τρομοκράτη του Ισραήλ. Η άρχουσα τάξη της Ελλάδας αναδεικνύεται έτσι σε στρατηγικό σύμμαχο των σιωνιστών με κοινές στρατιωτικές ασκήσεις και αναβάθμιση πολιτικών και διπλωματικών σχέσεων. Αλλά και μέσα από την συνεργασία για την διατήρηση του αποκλεισμού της Γάζας, την «πειρατεία» κατά των ακτιβιστών του Στόλου της Ελευθερίας, την συνεργασία με τους ιμπεριαλιστές σε όλα τα μέτωπα από τα Βαλκάνια μέχρι την Μέση Ανατολή. Αντίστοιχος ρόλος, στρατηγικού συμμάχου με το Ισραήλ και «αβύθιστου αεροπλανοφόρου» για τις εξορμήσεις των ιμπεριαλιστών στην περιοχή, γίνεται η προσπάθεια να επιβληθεί και στην Κύπρο. Ο Χριστόφιας ήταν ο πρώτος που εμπόδισε πέρυσι τον Μάη το «Καράβι για τη Γάζα» να αποπλεύσει.

Απαιτούμε:

- **Να σταματήσει ο αποκλεισμός της Γάζας – Λευτεριά στην Παλαιστίνη – Καμία σχέση με το σιωνιστικό απαρτχάιντ του Ισραήλ – Να κλείσει η Πρεσβεία των σιωνιστών.**
- **Έξω τώρα από το ΝΑΤΟ – Καμία συμμετοχή σε ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς - Να κλείσουν οι βάσεις – Να γυρίσει πίσω ο ελληνικός στρατός από όλα τα μέτωπα.**
- **Όχι στις ιμπεριαλιστικές αλλαγές συνόρων, όχι στα προτεκτοράτα. Σεβασμός στα δικαιώματα για όλους τους λαούς και τις μειονότητες.**
- **Κύπρος ενιαία, κυρίαρχη, ανεξάρτητη ενάντια σε διχοτομικά σχέδια τύπου Ανάν, χωρίς ξένους στρατούς εγγυητές και βάσεις, με τους κοινούς αγώνες και τη φιλία των λαών της, Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων.**

Ενάντια στην καταστροφή του περιβάλλοντος

Παλεύουμε για προστασία του περιβάλλοντος και ποιότητα ζωής για όλους. Επιβολή αυστηρών περιορισμών στις ρυπογόνες δραστηριότητες. Όχι στα σχέδια για πυρηνική ενέργεια. Όχι στη χρήση λιθάνθρακα. Υπεράσπιση-διεύρυνση των ελεύθερων χώρων, του πρασίνου και των δασικών εκτάσεων. Όχι στα νέα χωροταξικά σχέδια. Όχι στις αλλαγές χρήσης γης προς όφελος των επιχειρηματικών σχεδιασμών. Ανακύκλωση με διαχωρισμό στην πηγή, με μέτρα για μείωση του όγκου σκουπιδιών, όχι στα σχέδια για γιγάντιους ΧΥΤΑ και ΧΥΤΥ που καταστρέφουν ολόκληρες περιοχές. Ριζικός περιορισμός της χρήσης ΙΧ, ενίσχυση των ΜΜΜ, στήριξη του ποδηλάτου.

Ενάντια στο σεξισμό και στις διακρίσεις με βάση το φύλο

Σήμερα η καπιταλιστική βαρβαρότητα πάει χέρι – χέρι με την αναπαραγωγή των διακρίσεων με βάση το φύλο. Οι γυναίκες εξακολουθούν να υφίστανται, παρά την «τυπική ισότητα» άνιση μεταχείριση μέσα στους χώρους δουλειάς, ποικίλες μορφές σεξουαλικής βίας μέσα κι έξω από τους χώρους δουλειάς, φορτώνονται τα οικογενειακά βάρη, αντιμετωπίζουν τις μορφές εμπορευματοποίησης του σώματος. Απέναντι σε όλα αυτά παλεύουμε για κατοχύρωση πραγματικής ισότητας των φύλων. Όχι στην κατάργηση των συνταξιοδοτικών και άλλων κατακτήσεων και των θετικών διακρίσεων υπέρ των γυναικών.

Την ίδια ώρα πρέπει να παλέψουμε ενάντια στις διακρίσεις με βάση τον σεξουαλικό προσανατολισμό. Ενάντια στα στερεότυπα και τα εμπόδια στην πρόσβαση στην εργασία, τις υπηρεσίες, τις κοινωνικές παροχές.

41. Αυτά τα αιτήματα δεν είναι εγκεφαλικά κατασκευάσματα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, ούτε προεκλογικά προγράμματα που θα υλοποιηθούν από κάποια «κυβέρνηση της αριστεράς» στο μέλλον. Είναι όπλο για τους αγώνες του σήμερα, μπορούν να γίνουν αιτήματα κάθε αγώνα που ξεσπάει, κάθε συνδικάτου που μπαίνει στη μάχη. Είναι ταυτόχρονα «μεταβατικά», **ενέχουν το στίγμα της αμφισβήτησης των καπιταλιστικών σχέσεων ιδιοκτησίας και εκμετάλλευσης, εμπεριέχουν την απαίτηση για μια άλλη οργάνωση της παραγωγής στηριγμένη στο συλλογικό και δημοκρατικό σχεδιασμό με βάση τις κοινωνικές ανάγκες και όχι τη λογική του κέρδους, απαιτούν να τεθεί σε τελική ανάλυση και το ζήτημα της επανάστασης και της εξουσίας μέσα στην κοινωνία, ανοίγουν τον δρόμο για να προχωρήσουμε στην σύγκρουση και την ανατροπή του καπιταλισμού και το χτίσιμο μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας.** Ξέρουμε ότι θα χρειαστούν και σκληρές μάχες με την κυρίαρχη τάξη και το κράτος της για να φτάσουμε εκεί. Έχουμε την αυτοπεποίθηση ότι θα τα καταφέρουμε.

42. Λέμε ότι μόνο ένα τέτοιο πρόγραμμα αντικαπιταλιστικής ανατροπής είναι το μόνο που ανοίγει το δρόμο για μια πραγματική κοινωνική ευημερία στον τόπο μας. Απέναντι σε ένα κοινωνικό σύστημα που στηρίζεται στο φαύλο κύκλο του κέρδους, του χρέους και της καταστροφής του περιβάλλοντος, που την ίδια στιγμή υπερκμεταλλεύεται την εργασία και καταστρέφει την φύση ενώ σπαταλά ή απαξιώνει παραγωγικές δυνατότητες, απέναντι στη λογική της υπερεργασίας, της εξαφάνισης του ελεύθερου χρόνου, των αυταπατών ενός αγχώδους καταναλωτισμού, απέναντι σε μια οργάνωση της παραγωγής που υποτάσσουντας τα πάντα στη λογική του κέρδους εισάγει... σκόρδα από την Αργεντινή και φυτεύει... φωτοβολταϊκά στα χωράφια, χρειάζεται να πούμε ότι ανάπτυξη με βάση τις πραγματικές ανάγκες της κοινωνικής πλειοψηφίας, πραγματική ευημερία, πραγματική διατροφική αυτάρκεια, ορθολογική αξιοποίηση των συλλογικών παραγωγικών δυνατοτήτων της χώρας μπορούμε να έχουμε μόνο εάν απαλλαγούμε από τις καπιταλιστικές σχέσεις εξουσίας και εκμετάλλευσης, μόνο εάν διαλέξουμε δρόμους αντικαπιταλιστικούς και σοσιαλιστικούς. Για να μπορούμε να έχουμε παραγωγή υπό εργατικό έλεγχο για τις πραγματικές ανάγκες, για ποιοτικά αγροτικά και διατροφικά προϊόντα, για συλλογικό σχεδιασμό και αποκέντρωση, για κατοχύρωση όλων των δημόσιων αγαθών, για αξιοποίηση της συλλογικής δημιουργικής δυνατότητας της ζωντανής εργασίας, για παραγωγή γνώσης, επιστημονικών καινοτομιών και προοδευτικού πολιτισμού, σε τελικά ανάλυση για μια πραγματική δημιουργική αναγέννηση της κοινωνίας απέναντι στην ιστορική οπισθοδρόμηση στην οποία τη στέλνει ο σύγχρονος καπιταλισμός.

Για μια Αριστερά της ρήξης και της ανατροπής

43. Σε τέτοιες, κυριολεκτικά, ιστορικές στιγμές ο ρόλος της Αριστεράς είναι αποφασιστικός για να συμβάλει στον καθοριστικό παράγοντα για την ανατροπή της επίθεσης που είναι η οργάνωση των αγώνων, η σύνδεση και η πολιτικοποίησή της, στην ανάδειξη της νικηφόρας προοπτικής της, στη διαμόρφωση του αγωνιστικού κι ανατρεπτικού κοινωνικού και πολιτικού μετώπου.

Για αυτό επιμένουμε ότι μέσα στη συνθήκη του λαϊκού ξεσηκωμού χρειαζόμαστε μια άλλη Αριστερά, πραγματικά αντικαπιταλιστική. Μια Αριστερά που θα εμπνευστεί από το λαϊκό ξεσηκωμό, από το παράδειγμα αγώνα, άμεσης δημοκρατίας, συλλογικού αυτοκαθορισμού και ριζοσπαστικής δράσης που δίνει αλλά και ταυτόχρονα θα προσπαθήσει να τον μπολιάσει με στοιχεία αντικαπιταλιστικά και ανατρεπτικά, με αναβαθμισμένο προγραμματικό λόγο, με πρωτοπόρα δράση στα κινήματα και τους αγώνες, με επιμονή στην

επαναστατική προοπτική. Η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** θέλει να παίξει πρωτοπόρο ρόλο στη συγκρότηση της **Αριστεράς που η εποχή απαιτεί, εποχή παροξυσμού της αστικής επίθεσης αλλά και ελπίδας που γεννιέται μέσα στις εξεγέρσεις**. Σήμερα η δυνατότητα αυτή είναι εξαιρετικά αναβαθμισμένη. Χιλιάδες άνθρωποι, μέσα και από τις διαδικασίες του ίδιου του κινήματος, τις απεργίες και τις διαδηλώσεις πολιτικοποιούνται, αμφισβητούν την κυρίαρχη πολιτική για την οικονομία, το χρέος, την ΕΕ, αναζητούν λύσεις προς τα Αριστερά. Οι μαζικές κινητοποιήσεις και συνελεύσεις στις «πλατείες» ενισχύουν την προσέγγιση ριζοσπαστικών λύσεων. Η εργατική βάση του ΠΑΣΟΚ εξεγείρεται και έρχεται σε ρήξη με την κυβέρνηση. Αγνώστριες και αγωνιστές μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ, που δεν καλύπτονται από την εμμονή των ηγεσιών της στην κοινοβουλευτική πολιτική, την απόσταση από το κίνημα (ΚΚΕ), το φιλοΕΕ προσανατολισμό (ΣΥΡΙΖΑ), αναζητούν μια άλλη Αριστερά. Η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** θέλει να βρει δρόμους απεύθυνσης, επικοινωνίας, συζήτησης με όλο αυτό το κοινωνικό και πολιτικό δυναμικό, έτσι ώστε να συνδιαμορφώσει μαζί του την **Αριστερά που θα είναι ικανή να ηγηθεί των νικηφόρων εξεγερσεων και να ψηλαφίσει τους σύγχρονους δρόμους της αντικαπιταλιστικής ανατροπής και της σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής προοπτικής**. Γι' αυτό και καλούμε τις αγωνίστριες και τους αγωνιστές, τις τάσεις, τα ρεύματα και τις συλλογικότητες που μοιράζονται αυτές τις ανησυχίες να εγκαταλείψουν είτε τους μοναχικούς δρόμους είτε τον εγκλωβισμό στα αδιέξοδα των σημερινών ηγεσιών της κοινοβουλευτικής Αριστεράς. Στην αγωνία χιλιάδων αγωνιστών για μια άλλη κατάσταση στην Αριστερά, στην αγωνία τους να ξεπεράσουμε τον κατακερματισμό, στην επιθυμία τους να δουν μια Αριστερά πραγματικά απειλητική για το σύστημα πρέπει να απαντήσουμε λέγοντας με σαφήνεια **ότι η Αριστερά μπορεί να είναι αποτελεσματική μόνο εάν είναι αντικαπιταλιστική και ανατρεπτική**. Διαφορετικά θα μετράμε χαμένες ευκαιρίες, όπως δείχνει και το παράδειγμα της Πορτογαλίας.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ απευθύνεται με μετωπική λογική σε όλο αυτό το δυναμικό, αναλαμβάνοντας και τις αντίστοιχες πολιτικές πρωτοβουλίες, με στόχο να διευρύνεται αποφασιστικά η συσπείρωση δυνάμεων **με αναφορά στο αναγκαίο αντικαπιταλιστικό πολιτικό πρόγραμμα**, όπως απαιτούν οι κρίσιμες συνθήκες της περιόδου.

44. Η ανάγκη μιας τέτοιας Αριστεράς της νικηφόρας ανατροπής υπογραμμίζεται και από το γεγονός ότι, οι ηγεσίες της κοινοβουλευτικής Αριστεράς δεν στέκονται στο ύψος των περιστάσεων. Κινηματικά, παρά τις λαύρες καταγγελίες κατά των κυβερνητικών επιθέσεων μένουν πίσω από τις προχωρημένες διαθέσεις των εργαζόμενων που επιθυμούν και προτείνουν την πραγματική κλιμάκωση των αγώνων. Πολιτικά, αρνούνται να στηρίξουν τα αιτήματα ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης (παύση πληρωμών και διαγραφή του χρέους, αντικαπιταλιστική εξόδο από το ευρώ, εθνικοποίηση των τραπεζών και των επιχειρήσεων με εργατικό έλεγχο κλπ) που έχουν αναδειχθεί εδώ και ένα χρόνο και σήμερα υιοθετούνται από εκατοντάδες χιλιάδες αγωνιστές, όχι μόνο στα γκάλοπ αλλά και στους αγώνες. Και τέλος, περιορίζουν την προοπτική του κινήματος είτε μέσα στα όρια κοινοβουλευτικών λύσεων και «κυβερνήσεων της αριστεράς», είτε σε αφηρημένα σχέδια «λαϊκής εξουσίας και οικονομίας» (χωρίς επανάσταση) στο μακρινό μέλλον.

- Η ηγεσία του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ επιμένει σε μια γραμμή αριστερού ευρωπαϊσμού και κυβερνητισμού, αρνείται να υιοθετήσει το σύνθημα για έξοδο από το ευρώ και την ΟΝΕ και ζητά αναδιαπραγμάτευση και όχι διαγραφή του χρέους. Υποτιμά τη δυναμική της λαϊκής εξέγερσης και επικεντρώνεται σε στόχος όπως το δημοψήφισμα, ενώ στο συνδικαλιστικό κίνημα σε πολλούς χώρους παραμένει τμήμα του μηχανισμού του υποταγμένου συνδικαλισμού. Οι φωνές μέσα στο ΣΥΝ και το ΣΥΡΙΖΑ που διαφοροποιούνται προς τα Αριστερά δεν κάνουν το βήμα της ρήξης, και επικεντρώνονται είτε σε αυταπάτες «επανεκκίνησης» σε αναποτελεσματικές προτάσεις «συμπαράταξης όλης της Αριστεράς».
- Το ΚΚΕ επιμένει να αντιμετωπίζει εχθρικά κάθε κινητοποίηση που δεν το εκφράζει, αποσυνδέει το στόχο της Λαϊκής Εξουσίας από την άμεση πάλη, αρνείται να πάρει θέση στο ερώτημα του τι σημαίνει σήμερα επαναστατική ρήξη κάνοντας τον αντικαπιταλισμό μακρινό όραμα, στέκεται επιφυλακτικά έως και εχθρικά απέναντι στις λαϊκές κινητοποιήσεις και συνελεύσεις και βέβαια επιμένει στη διάσπαση των αγωνιστικών δυνάμεων, στην υπονόμευση των αγώνων, στη συκοφάντηση άλλων τάσεων της Αριστεράς και στην αναπαραγωγή ενός καταστροφικού ενδοαριστερού εμφυλίου πολέμου. Και το ΚΚΕ όχι μόνο αρνείται να στηρίξει τα αιτήματα για παύση πληρωμών και διαγραφή του χρέους, εξόδο από το ευρώ και ΕΕ, εθνικοποίηση των τραπεζών και των επιχειρήσεων με εργατικό έλεγχο, αλλά και φτάνει στο σημείο να ευθυγραμμιστεί πλήρως με τις αστικές δυνάμεις λέγοντας ότι «θα ήταν καταστροφή να φύγουμε από το ευρώ και να γυρίσουμε στη δραχμή».
- Οι αναρχικές, αυτόνομες και αντιεξουσιαστικές κινήσεις και ρεύματα υποτιμούν την πολιτική συγκρότηση, αποστρέφονται την πολιτική, υποκλίνονται στο αυθόρμητο και συχνά φετιχοποιούν τη «σύγκρουση»
- Σήμερα δεν υπάρχει περιθώριο ούτε για αντινεοφιλελεύθερα μέτωπα, που θα αναζητούσαν έναν καπιταλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο, ούτε για αντιμονοπωλιακά μέτωπα που θα αναζητούσαν συμμαχίες με αστικές μερίδες, χρειαζόμαστε μια γραμμή συνολικής ρήξης με την κυρίαρχη πολιτική.

- **Ούτε βέβαια μπορούν να δώσουν προοπτική διαφόρων ειδών «αντιμνημονιακά μέτωπα»** που προτείνονται, ιδίως αυτά που αποκόβουν την αναγκαία πάλη ενάντια στην Τρόικα και τον ιμπεριαλισμό από τους ταξικούς αγώνες προκρίνοντας μια λογική «εθνικού» αγώνα.

Η κριτική μας αυτή στα αδιέξοδα της κοινοβουλευτικής Αριστεράς δεν αναιρεί την **επιμονή μας στο δρόμο της ανατρεπτικής κοινής δράσης μέσα στο κίνημα**, στη συστράτευση όλων για την κλιμάκωση του λαϊκού ξεσηκωμού, τη διεύρυνση των κινητοποιήσεων, τις απεργίες, τις καταλήψεις και τις διαδηλώσεις, τη νίκη των αγώνων, μαζί με όλες τις αγωνίστριες και τους αγωνιστές της βάσης του ΠΑΣΟΚ που έρχονται σε σύγκρουση με τα Μνημόνια, την κυβέρνηση και την Τρόικα, μαζί με όλες τις τάσεις, τα ρεύματα και τις συλλογικότητες της Αριστεράς που στρατεύονται στην κατεύθυνση της ρήξης και της ανατροπής του χρεοκοπημένου συστήματος.

Επίλογος

45. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είχε πρωτοπόρα δράση όλο το προηγούμενο διάστημα. Πρωτοστάτησε στους εργατικούς αγώνες και τα κινήματα. Έριξε εξ αρχής τη γραμμή της κλιμάκωσης των κινητοποιήσεων και του απεργιακού αγώνα διάρκειας. Πάλεψε για το συντονισμό των αγώνων «από τα κάτω». Προσπάθησε για την ανατρεπτική κοινή δράση. Πάνω από όλα, εξ αρχής **πρότεινε ένα πλαίσιο μεταβατικών αντικαπιταλιστικών στόχων που σήμερα ορίζουν την εργατική απάντηση στη κρίση:** παύση πληρωμών και διαγραφή του χρέους, έξοδος από το ευρώ και ρήξη με την ΕΕ, εθνικοποίηση τραπεζών, αναδιανομή εισοδήματος σε βάρος του κεφαλαίου. Είναι στόχοι που βγήκαν μέσα από τους ίδιους τους αγωνιστές και τους πρωτοπόρους διανοούμενους και δείχνουν ότι υπάρχει εναλλακτική αριστερή απάντηση. Για όλους αυτούς τους λόγους και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κατάφερε να διευρύνει την επιρροή της, έχει ένα μαζικό εκλογικό αποτέλεσμα στις περιφερειακές εκλογές, να κατοχυρωθεί ως ένας διακριτός, μαζικός και με κοινωνική γείωση πόλος της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

Παρ' όλα αυτά, **κοινή πεποίθησή μας είναι ότι χρειάζεται ακόμα μεγαλύτερη προσπάθεια από την μεριά μας προκειμένου να ανταποκριθούμε στις απαιτήσεις των καιρών και γι' αυτό θέλουμε μέσα και από τη Συνδιάσκεψη να αναβαθμίσουμε ακόμη περισσότερο την πολιτική μας παρέμβαση.** Με βάση την ίδια την εμπειρία, τη γνώμη και τη σκέψη των αγωνιστριών και των αγωνιστών, με την έμπνευση που μας δίνουν οι μεγάλοι εργατικοί και λαϊκοί ξεσηκωμοί, με την εμπιστοσύνη στις αστείρευτες δυνάμεις του εργατικού κινήματος στο δρόμο για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση.

**Το Συντονιστικό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ
Ιούλιος 2011**

www.antarsya.org